

παροξυσμός #12

paroksismos.squat.gr

αγρίνιο, άνοιξη 2010

Παιδαγωγοί και εθνοπατέρες,
κροκόδειλοι που κάνουν τους σωτήρες,
ο Ηγέτης, το τσακάλι,
ο εργολάβος του μέλλοντος,
το ένστολο γουρούνι,
ο υιός ο εκλεκτός της Εκκλησίας
που πλένει με αγιασμό τα μαύρα δόντια,
αθέατοι τοίχοι και σάπιες προσωπίδες
που κωρίζουν τον άνθρωπο
από τους άλλους ανθρώπους,
τον άνθρωπο από τον ίδιο του τον εαυτό,

μπορεί να καταρρεύσουν

σε μια στιγμή καθώς θα νιώσουμε
την χαμένη ενότητά μας,
το ξεχασμένο σάστιμα πως ζούμε.

Το δόγμα της ασφάλειας θωρακίζει τα σύνορα των κρατών με το βέλτιστο τρόπο: ένας φόβος διασπείρεται μέσα στην πόλη. Τα μέσα της παγίωσης του δόγματος ασφάλειας ποικίλουν: από την εντατικοποίηση των θεσμών της εξουσίας και την τεχνολογική ενίσχυση τους, μέχρι το κοινωνικό κλισέ «βρε, εσύ να κοιτάς την δουλειά σου!». Το «ησυχία, τάξη και –αλλά πάντα– ανασφάλεια», οι σκιές του φόβου, τα ψέματα για προοπτικές καριέρας (από τα αφεντικά), για ένα καλύτερο αύριο (από την εξουσία) για μια ονειρική –μετά θάνατον– ζωή (από τους παπάδες) προσδοκούν στο νέκρωμα της συνείδησης και την συνολική κοινωνική καθυπόταξη.

Μέσα στο θόλο του, το Αργίνιο μεγαλώνει, μα οι ζωές μας ακόμα μικραίνουν στους ολοκαίνουργιους πεζοδρόμους, τις μεγάλες βιτρίνες, τις μαρμαρωμένες πλατείες, τα αμέτρητα διασκεδαστήρια, τους μπάτσους και το μέγαρό τους, τους δημοτόμπαστους και τις ψευτομαγκιές τους. Μέσα στο σκότωμα του χρόνου της καθημερινότητας, τους καταναγκασμούς των θεσμών, την εκμετάλλευση της μισθωτής σκλαβιάς, το τέλμα της ανεργίας, την ασφυκτική αγκαλιά της οικογένειας και των παραδόσεων, την κατανάλωση εντυπώσεων, την επανάληψη του «σημασία έχει να περνάς εσύ καλά»... η επιθυμία ξεχνάει τελικά την ίδια της την ύπαρξη.

Το Αργίνιο μεγαλώνει, αλλάζει, μα κάποια πράγματα παραμένουν ίδια. Η οικογενειακή εστία κατέχει την εξέχουσα θέση σε μια ζωή που πνίγεται. Οι καφετερίες πάντα γεμάτες με κόσμο που περιμένουν το μάνα εξ' ουρανού: «ένα διορισμό, ένα καλό γάμο, να πιάσω την καλή, βρε αδελφέ!», ενώ στην παπαστράτου και τα πέριξ το νυφοπάζαρο καλά κρατεί. Οι εργαζόμενοι (που απαρνούνται τον προσδιορισμό «εργάτες») μένουν φιλόευχαριστημένοι με τα 450ευρώ και «δεν ασχολούνται με συνδικαλισμούς και τέτοια περίεργα». Όσοι είχαν την τύχη να ακολουθήσουν τις δουλειές των γονιών τους, χαιρετάνε από μακριά όλο νευρώσεις. Ενώ στα καταφύγια της κατάχρησης επικρατεί συνωστισμός. Οι μαθητές μαζεύονται μετά από το σκόρπισμα των πρώτων τάξεων του λυκείου, για να βιδωθούν επί μια σεζόν στα θρανία για να φύγουν από αυτήν «την κωλοπόλη». Οι περισσότεροι φοιτητές κάνουν επίδειξη ανανέωσης, κάθε πάσχα και χριστούγεννα, αποδεικνύοντας, πως οι μάνατζερ των διαφημιστικών γραφείων ξέρουν καλά να στοχεύουν σε νέα target groups. Και η κτελ του Αργινίου έφτιαξε και αυτή μέγαρο έξω από την πόλη, για να εξυπηρετήσει την ανάγκη και την επιθυμία φυγής που διαρκώς αυξάνεται...

Και έξω από αυτήν την επιβαλλόμενη αποξένωση της πόλης γυρνοβολούν οι αιώνιοι μιραοί: μετανάστες, απόκληροι, μειονότητες, αποκλίνοντες...

Και τα γεγονότα επιστρέφουν ξανά –ανάμεσα στα άλλα– και στο ζήτημα της ιδιοκτησίας. Οι ήσυχοι, φιλόνομοι δημοκρατικοί πολίτες, μετατρέπονται σε θεριά ανήμερα, όταν εισέλθει κάποιος στην σφαίρα επιρροής τους, στην μικρή ή μεγάλη ιδιοκτησία τους. Το είδαμε αυτό πολλές φορές να επιβεβαιώνεται και στην

ευρύτερη περιοχή. Από τις δολοφονίες αλβανών στη δεκαετία του '90, τη δολοφονία των 5 κυνηγών στα Καλύβια Αργινίου στις 26/11/2006, το γκρέμισμα και τον εμπρησμό του καταυλισμού στην Πάτρα στις 12/07/09, την κράτηση 23 προσφύγων στο Α.Τ. Αργινίου χωρίς λόγο και αιτία το φθινόπωρο του '09, τις πρόσφατες ρατσιστικές καταγγελίες στο δήμο Μεσολογγίου εις βάρος τσιγγάνων που θέλουν να μεταδημοτεύσουν και που τάχα έτσι θα μολύνουν το αίμα της Ιεράς Πόλης, τον ξυλοδαρμό 4 μεταναστών από την Γεωργία στις 8/11/09 στο Μεσολόγγι, τον αποκλεισμό των μεταναστών στην Κατοχή, τα ντου της αστυνομίας σε καταυλισμούς στην Ηγουμενίτσα και τόσα ακόμη.

Ο φασισμός, ο ρατσισμός και η ξενοφοβία περνάνε από την άμυνα στην επίθεση. Έτσι, για να εκτονωθεί και κάπου η χρόνια εκμετάλλευση και καταπίεση των υπηκόων. Μετά την άγρια κοινωνική έκρηξη του Δεκέμβρη, η κοινωνία στρέφεται στο συντηρητισμό, την εσωστρέφεια και τελικά στο καρκίνωμα του ρατσισμού, αφού πια η καταναλωτική τάση της αγοραίας εκτόνωσης παίρνει την κάτω βόλτα, λόγω της επίπλαστης κρίσης που διατυμπανίζουν τα αφεντικά. Και που θα εκτονωθεί; Σαφώς σε αυτούς που είναι στην πιο μειονεκτική θέση. Όπως και στο γήπεδο, που ορισμένοι ασυνείδητοι οπαδοί αντίπαλων ομάδων τσακίζουν ο ένας το κεφάλι του άλλου, για να ξεδώσουν και να συντηρήσουν το επίπλαστο κύρος τους, αλλά την Δευτέρα πάλι στις προγραμματισμένες συμβάσεις με σκυμμένο το κεφάλι. Έτσι και οι πολίτες, καταδικασμένοι, ζουν εγκάθειρκτοι με αιώνιες αλυσίδες σε φαινομενικά αμετακίνητους δυνάστες.

Όμως δεν μένουμε μόνο εκεί, γιατί τότε θα είχαμε ξεπεράσει ακόμα και τα όρια της μεμφιμορίας.

Είχαμε πει και παλιότερα πως «εμείς επιμένουμε πως όλα θα αποκτήσουνπραγματικό νόημα στις ζωές μας, όταν οργανώσουμε και συλλογικοποιήσουμε τις αρνήσεις μας, πορευμένοι στα μονοπάτια της αλληλεγγύης και της συντροφικότητας». Και όσο περνούν τα χρόνια, αυτή η θέση επανεφευρίσκει μέσα από νέες οπτικές γωνίες και πτυχές της ζωής. Ξαναεπιστρέφει σε νέες καταστάσεις, ακόμη πιο σίγουρη και δυνατή, εφοδιασμένη με καινούργιες εμπειρίες, απεμπλεκόμενη από κάθε ιδεολογία. Όμως τίποτα δεν μπορεί να θεωρηθεί δεδομένο, για αυτό και αυτή η πορεία δεν μπορεί να έχει τελειωμό...

Ο Παροξυσμός είναι ένα έντυπο δρόμου που κυκλοφορεί στο Αργίνιο, αποτελώντας κομμάτι μιας συνολικότερης στάσης και δραστηριότητας. Μοιράζεται χέρι με χέρι και χωρίς αντίτιμο, για να αποφευχθεί η διαμεσολάβηση τους χρήματος αλλά και η γενικότερη αναπαραγωγή των εμπορευματικών σχέσεων.

Για επικοινωνία με τον Παροξυσμό και τον Ιό Αταξίας:
paroksismos.squat.gr
plousana@yahoo.gr

Το ποίημα στο εξώφυλλο είναι απόσπασμα από την Ηλιόπετρα του Octavio Paz.

Στο οπισθόφυλλο: Carole Oles, Το Δώρο.

Αρκετές φορές όταν συζητιέται το ζήτημα της ιθαγένειας, γίνεται και μια στάση στο «γεννιέσαι ή γίνεσαι». Στην κουβεντούλα αυτή, μπλέκονται πολλές λέξεις και έννοιες με επικίνδυνο τρόπο. Γονίδια, DNA, κουλτούρα, πολιτισμός, αίμα, φυλή, είδη, αρχαίοι Έλληνες κτλ. Αυτό που δεν συζητιέται σχεδόν ποτέ είναι η αυτονόητη για πολλούς βία, καταπίεση και εκμετάλλευση που υπόκειντο τόσο χρόνια οι μετανάστες και οι μετανάστριες. Αυτό, βέβαια, μπορεί να αποφεύγεται σκοπίμως, μιας και έχουν επωφεληθεί αρκετοί, με άμεσο ή έμμεσο τρόπο, από την υποτιμημένη και μαύρη εργασία των μεταναστών. Ουσιαστικά, λίγοι θέλουν να νομιμοποιηθούν οι μετανάστες, διότι:

- α) Ο αυξομειούμενος αριθμός παράνομων μεταναστών, πώς να το κάνουμε, βολεύει.
- β) Φοβούνται να μην χάσουν τις δουλειές τους (χμμ, λες και οι δουλειές είναι ιδιοκτησία κανενός.)
- γ) Φοβούνται πως θα πέσουν τα μεροκάματα (λες και οι μετανάστες επιδιώκουν να δουλεύουν για ψίχουλα.)
- δ) Θα αναγκαστούν να κάνουν δουλειές που δεν έκαναν πριν.
- ε) Θα χαλάσει η ράτσα.

Ε, όπως και να το κάνουμε ακόμα και ο πιο προοδευτικός αισθάνεται όμορφα να είναι λευκός και απόγονος του Πλάτωνα. Κάτι που είναι και απόλυτα ισορροπημένο, μιας και ο Πλάτωνας ήταν υπέρ της δουλείας και μάλιστα θεωρούσε τους δούλους υπανθρώπους, όπως και ο μαθητής του ο Αριστοτέλης. (Επισημαίνει: «Είναι λοιπόν φανερό ότι από την φύση τους άλλοι είναι ελεύθεροι και άλλοι είναι δούλοι και τους συμφέρει και είναι δίκαιο οι δούλοι να παραμείνουν δούλοι». Αριστοτέλης, Πολιτικά Α΄.) Γιατί λοιπόν και οι σύγχρονοι Έλληνες να μην ακολουθήσουν το παράδειγμα των αρχαίων, δηλαδή αυτοί να κάθονται και οι μετανάστες –σαν άλλοι δούλοι–να δουλεύουν για αυτούς;

Το σημαντικό είναι πως οι παράνομοι εργάτες –μετανάστες είναι ωφέλιμοι για πολλούς. Το ντόπιο κεφάλαιο τους χρησιμοποιεί όποτε θέλει, για όσο θέλει, χωρίς καμία επιβάρυνση ή υποχρέωση. Οι δουλειές στα μπουρδέλα έχουν αυξηθεί και μάλιστα κάποιοι βρίσκουν και γυναίκες ακριβώς με τους όρους που ορίζουν, μιας και ουσιαστικά έτσι αγοράζουν σύζυγο. Οι φασίστες κάνουν προπόνηση υπεροχής με τα στιλέτα τους στα σώματα των μεταναστών και δεν τρέχει και τίποτα, μιας και κανείς δεν θα ασχοληθεί με την διαλεύκανση μιας υπόθεσης δολοφονίας παρανόμου μετανάστη. Ενώ οι μπάτσοι προβαίνουν σε υπηρεσιακές ασκήσεις με ντου, ξυλοδαρμούς, προσαγωγές, συλλήψεις, δολοφονίες...

Αλλά επίσης πολλοί θα πουν: «Αφού είναι παράνομοι καλά να πάθουν» για να καταλήξουν πώς και οι Έλληνες υπήρξαν μετανάστες άλλα ήταν κύριοι: «δεν κλέβανε, δεν σκοτώνανε, δούλεψαν σκληρά, άνοιξαν επιχειρήσεις, διακρίθηκαν, έβγαλαν ασπροπρόσωπο το λευκό ελληνικό πολιτισμό». Αυτό δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια μισή αλήθεια και σωρεία ψεμάτων. Η επιλεκτική αυτή μνήμη αποσιωπά το γεγονός πως οι εργάτες άρχισαν να γίνονται παράνομοι εδώ και 35 χρόνια περίπου. Και αν όντως αυτό δεν το γνωρίζουν, δεν μπαίνει και στο κόπο κανείς να το μάθει, διότι ως γνωστό όποιος δεν ψάχνει, δεν βρίσκει κιόλας. Οι Έλληνες μετανάστες στο εξωτερικό, να μην αντιμετώπισαν απαξίωση και ρατσισμό και τράβηξαν πολλά, όμως ουδέποτε δεν είχαν να αντιμετωπίσουν οργανωμένο σχέδιο εξάλειψης από την πλευρά του κράτους. Βέβαια, αυτό δεν συνέβαινε, όχι επειδή τα κράτη και τα στελέχη του ήταν αγγελικά πλασμένα, αλλά απλά επειδή δεν είχε χρειαστεί να γίνει και η κατάσταση βολεύονταν με διαφορετικούς τρόπους.

Στην συζήτηση, λοιπόν, περί ιθαγένειας και άλλων δαιμόνιων, οι δεξιοί δεν διστάζουν να πορωθούν και να φωνάξουν «έξω οι ξένοι», ενώ οι αλήτες βελόπουλος, βοριδής και λοιποί, μέσω των φασιστικών τους παραληρημάτων, θα αλληλοτσιπιούνται για να βεβαιωθούν ότι δεν ονειρεύονται πως από τα αλώνια των ακροδεξιών τελειωμένων παραοργανώσεων, βρέθηκαν στα σαλόνια των τηλεοπτικών καναλιών και τα έδρανα της βουλής, έχοντας αναδειχθεί πολιτικές περσόνας του τόπου... Από την άλλη, η αριστερά, μπαίνει στην διαδικασία να απαντάει, προσπαθώντας να αντικρούσει με επιχειρήματα το παράλογο της ακροδεξιάς ρητορείας. Έτσι, γίνεται πάλι ένας κύκλος συζητήσεων για φυλές, καθαρά αίματα, μωσαϊκά, δαρβίνους και άλλες νοσηρές αηδίες. Όμως, όσο σοφίσματα ή σοφιστείες σκαρφιστείς, ο δρόμος αυτός του διαλόγου είναι λάθος...

Από τα επιχειρήματα των δεξιών, όμως, δεν θίγονται όλοι. Κάποιοι φιλοσυμφωνούν (δεν χωράνε άλλοι βρε αδελφέ!), κάποιων άλλων μουδιάζει η γλώσσα, κάπου τα ανθρωπιστικά κριτήρια κατακρημνίζονται παρουσία πατριωτικών συμφερόντων. Άλλοι υποστηρίζουν τα νομοσχέδια ως σωτηρία, άλλοι σαν πρώτο βήμα για κάτι καλύτερο (που οφείλεται αποκλειστικά στο ανιστόρητο και φυσικά ελληνικό αντιρατσιστικό κίνημα –μην ξεχάσουν να βλόγισουν και τα γένια τους οι επαγγελματίες αντιρατσιστές).

Λέτε να μην ξέρουν ή έστω να μην έχουν υποπτευθεί πως αυτή η πρόταση δεν θα βελτιώσει ούτε για λίγο τις ζωές των μεταναστών και μεταναστριών; Δεν νομίζουμε... Μπορεί να το υποστηρίζουν ως «λύση για μια κοινωνία ισότητας και μπλα μπλα» αλλά ξέρουν πώς οι περισσότεροι θα μείνουν έξω και στην ουσία θα λειτουργούν πάλι ως παράνομοι. Το άλλο κομμάτι που ενδεχομένως νομιμοποιηθεί, θα πρέπει να συνθλίψει την πολιτισμική του ταυτότητα, να δώσει εξετάσεις και να αναγκαστεί να γίνει ...Έλληνας.

Μ' έναν σμπάρο δυο τρυγόνια δηλαδή...

«Προς Θεού, δεν είμαστε και ρατσισταί!»

Οι κάμποι της παραχελωίτηδας έχουν την ιδιομορφία να μην είναι εύκολα προσβάσιμοι λόγω της άγριας διάταξης και της μεγάλης έκτασής τους. Το αποτέλεσμα είναι σε αυτούς να υπάρχουν πολλές άγνωστες πτυχές...

Τα τελευταία τρία χρόνια μετανάστες και μετανάστριες από την Βουλγαρία καταφθάνουν στον εύφορο κάμπο των εκβολών του Αχελώου προκειμένου με την εργασία τους (συλλογή της παραγωγής πορτοκαλιών της περιοχής) να καταφέρουν να επιβιώσουν στο τραχύ έδαφος των εκεί αγροτικών περιοχών.

Από τον Αύγουστο έως το Μάρτιο μένουν εκεί μόνιμα με τις οικογένειές τους. Πιο συγκεκριμένα διαμένουν σε έναν οικισμό που βρίσκεται στην περιοχή του δήμου Οινιάδων και ειδικότερα μερικές εκατοντάδες μέτρα από την Κατοχή.

Στους οικισμούς που διαμένουν φυσικά δεν υπάρχει ίχνος υποδομής (συνθήκες υγιεινής, νερό, ηλεκτρικό...) Ζουν σε εγκαταλελειμμένα αυτοκίνητα, σε αντίσκηνα, ενώ αρκετοί μένουν σε έναν πρόχειρο καταυλισμό που έχουν δημιουργήσει σε ερειπωμένο παλιό εργοτάξιο. Συχνά παρουσιάζονται προβλήματα υγείας (που τα αντιμετωπίζουν κυρίως τα παιδιά που υποσιτίζονται) κατά βάση λοιμώξεις του αναπνευστικού συστήματος λόγω της αυξημένης υγρασίας, αλλά κυρίως λόγω των άθλιων συνθηκών διαβίωσης. Αυτοί οι μετανάστες αποτελούν το φτηνό εργατικό δυναμικό της περιοχής, που πραγματικά δουλεύει για ένα κομμάτι ψωμί.

Ο αριθμός αυτών των ανθρώπων, μέχρι σήμερα, υπολογίζεται γύρω στα 200 άτομα, σύμφωνα με τις τοπικές εφημερίδες και κάποιους κατοίκους. Όμως σε δική μας επίσκεψη στο καταυλισμό στην Κατοχή, πληροφορηθήκαμε από τους ίδιους τους μετανάστες ότι ο οικισμός τους αριθμεί 38 άτομα, κάτι που το διαπιστώσαμε και εμείς.

Οι μετανάστες αυτοί δεν βρέθηκαν από επιλογή εκεί. Αυτοί, όπως και χιλιάδες άλλοι, ήρθαν στον περιφραγμένο με σύνορα και ναρκοθετημένες περιοχές γεωγραφικό χώρο της Ελλάδας, με την προοπτική ενός καλύτερου βιοτικού επιπέδου και μιας καλύτερης ζωής. Σίγουρα χωρίς αυταπάτες, μα ίσως με αρκετά όνειρα, σκέψεις και ελπίδες.

Όμως η μητρόπολη, οι πόλεις και τα χωριά της «πρωτεύουσας των Βαλκανίων», δεν αφήνουν ζωτικό χώρο για κανέναν «ξένο» που θέλει ή αναγκάζεται να εισέλθει εντός των συνόρων τους. Στους «ξένους» αναγνωρίζουν στην καλύτερη περίπτωση μόνο την ταυτότητα του εργάτη που θα προσφέρει τα

περισσότερα με τα λιγότερα χρήματα χωρίς κανενός είδους περιορισμό, επιβάρυνση ή δέσμευση για τα αφεντικά. Και λέμε «στην καλύτερη περίπτωση» γιατί συνήθως αντιμετωπίζονται ως «άθλιοι» και «μιαροί», φορείς εκνόμενων και εγκληματικών πράξεων...

Πέραν τις απαιτήσεις, χωρίς την προσφορά κανενός είδους δικαιωμάτων, οι μετανάστες έχουν να αντιμετωπίσουν και την επιθετικότητα, τους εξευτελισμούς, τις χυδαιότητες, τους καθημερινούς βιασμούς... Έναν ρατσισμό όλων των ειδών και τάσεων, που γεννάται από τους θεσμούς και που προωθείται και αναπαράγεται μέσα από διάφορα κομμάτια της κοινωνίας.

Ο Δήμαρχος Οινιάδων σε δήλωση στην εφημερίδα Πολιτεία (11/11/09) τονίζει ότι «Με προσβάλει ανθρώπινα η εικόνα ανθρώπων που ψάχνουν στους κάδους απορριμμάτων για φαγητό». Με αυτόν τον τρόπο συμπαραδhlώνεται πως το ζήτημα δεν είναι η ζωή αυτών των ανθρώπων, που έχει εκπέσει στη χειρότερη μορφή επιβίωσης από τα ασταμάτητα γρανάζια του παγκόσμιου καπιταλισμού, αλλά το πώς θα διατηρηθεί το ανθρώπινο προσώπιο αυτού του κόσμου για μην θίγονται και προσβάλλονται οι εκάστοτε «τοπικοί άρχοντες». Και αυτή η δήλωση αποτελεί έναν ρατσισμό καλοπισμένο με ανθρωπιστικά προσχήματα.

Σε δημοσίευμα της εφημερίδας Πανατωλική (14/01/10) οι κατοχιανοί καταγγέλλουν: «Δυστυχώς μια έκταση περίπου δέκα στρεμμάτων έχει μετατραπεί σε εστία μόλυνσης, όπου δεν νοείται να ζουν άνθρωποι. Λίγα μέτρα από το σημείο, βρίσκεται και το κεντρικό υδραγωγείο της Κατοχής και ο γύρω χώρος έχει γίνει υπαίθριο αποχωρητήριο. Σε καθημερινή βάση, κυκλοφορούν με τα κακοσυντηρημένα οχήματα τους, αρκετές φορές μεθυσμένοι και είναι θέμα χρόνου να προκληθεί νέο επεισόδιο ή κάποιο δυστύχημα». Σε αυτή την περίπτωση φαίνεται ξεκάθαρα το ζήτημα της υπεράσπισης του ζωτικού χώρου, λες και οι κάμποι της παραχελωίτηδας ανήκουν στους κατοχιανούς. Λες και τα οχήματα των εκεί κατοίκων είναι πάντα καλοσυντηρημένα και αυτοί δεν κυκλοφορούν ποτέ μεθυσμένοι.

Πίσω από το ρατσισμό, οχυρώνεται η έννοια της ιδιοκτησίας. Η αντίληψη της κατοχύρωσης του ζωτικού χώρου συμπορεύεται με μία ιδιαίτερη κουλτούρα «τιμής», που ενίοτε νομιμοποιεί την βία και αντιμετωπίζει τον «άλλο» σαν «εισβολέα» ή «παρείσακτο». Οι μετανάστες και τα παιδιά τους αποτελούν το «υποδεέστερο Άλλο», ότι πρέπει για

ασκήσεις μίσους και υπεροχής. Ο διάχυτος ρατσισμός είναι αυτός που με την πρώτη αφορμή μετατρέπει και τον πιο φιλήσυχο ιδιοκτήτη σε αδιάτακτο και ετοιμοπόλεμο υπερασπιστή του ζωτικού του χώρου. Και τα περιστατικά τέτοιων ρατσιστικών αντιδράσεων δεν είναι και τα μοναδικά στην ευρύτερη περιοχή.

Πρόσφατα, ορισμένοι κάτοικοι του Μεσολογγίου φοβούμενοι μην απωλέσουν την «καθαρότητα» τους, προχωρούν σε καταγγελίες περί μαζικών μεταδημοτεύσεων τσιγγάνων στον δήμο, με χορηγήσεις βεβαιώσεων μονίμου κατοικίας κλπ. Ενδιαφέρουσα υπήρξε και η απάντηση του Δήμου Μεσολογγίου που καταδικάζει το γεγονός και η οποία καταλήγει : «οι θέσεις που διατυπώνουν (σ.σ. οι κάτοικοι που προέβησαν στις καταγγελίες) δεν απέχουν από τις αντίστοιχες των Ναζί...» Δεν είναι τυχαίο πως αυτές οι καταγγελίες εκδηλώθηκαν μερικούς μήνες μετά τις εκλογές, όπου κατά την διάρκεια τους, λειτούργησαν και προεκλογικά γραφεία της φασιστικής Χρυσής Αυγής στη πόλη του Μεσολογγίου.

Επίσης δεν ξεχνάμε και το περιστατικό στο Μεσολόγγι (8/11/09) με τον ξυλοδαρμό τεσσάρων γεωργιανών με λοστούς και καδρόνια από 15 άτομα επειδή ζήτησαν την καταβολή των δεδουλευμένων τους από τον ιδιοκτήτη των χωραφιών στα οποία δούλευαν

Αναφορικά με το ζήτημα της Κατοχής και σύμφωνα με το ίδιο δημοσίευμα της εφημερίδας (Πανατωλική 14/01/10) ένας κάτοικος της Κατοχής λέει: «Δεν θέλουμε κάποιος να μας κατηγορήσουν για ρατσισμό, χρειάζεται έλεγχος», σημειώνει χαρακτηριστικά και ζητά «να δοθούν λύσεις, από τις αρμόδιες υπηρεσίες». Οι «αρμόδιες υπηρεσίες» όμως αυτό που μπορούν να «προσφέρουν» απλόχερα και σε αυτή την περίπτωση είναι απελάσεις, επικειρήσεις σκούπα, στρατόπεδα συγκέντρωσης, εκκενώσεις κτηρίων (όπως έγινε στο κτήριο του παλιού εφετείου στην Αθήνα), εμπρησμούς καταυλισμών (όπως έγινε στο καταυλισμό της Πάτρας).

Έτσι αν κάποιος, που πετάει το μπαλάκι στις «αρμόδιες υπηρεσίες» που αποτελούν τα πραιτοριανά σώματα του θεσμιμένου ρατσισμού και το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να του «αδειάσουν την γωνία» για να είναι και ο μοναδικός διαχειριστής των κάμπων και των λόφων, δεν είναι ρατσιστής, τότε τι ακριβώς μπορεί να είναι; Όλα τα παραπάνω δείχνουν πως η ξενοφοβία και ο ρατσισμός καλά κρατούν στην ευρύτερη περιοχή της Αιτωλοακαρνανίας, αποτελώντας για άλλη μια φορά αιχμή των κοινωνικών και πολιτικών ζητημάτων. Η σιωπή, η συναίνεση και η ανεκτικότητα οδηγούν συλλήβδην σε έξαρση τέτοιων φαινομένων με αιματηρές, πολλές φορές, συνέπειες.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Ιός Αταξίας /Αγρίνιο 18/01/2010

Σημείωση 1: Κάποιες τοπικές φυλλάδες αναφέρθηκαν στους εν λόγω μετανάστες και μετανάστριες, ως οι «Άθλιοι της Παρακελώτιδας», προφανώς θέλοντας να κάνουν μια άστοχη αναφορά στον Β. Ουγκό, περνώντας παράλληλα ένα μεταμήνυμα για το υποδεέστερο Άλλο. Άθελα τους ή όχι, πρόβαλλαν πως αυτοί οι άνθρωποι μόνο φιλανθρωπικά μπορούν να προσεγγισθούν. Αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες, όμως που επισκέπτονται τον οικισμό τους συναντούν ανθρώπους, ναι μεν ταλαιπωρημένους, αλλά με καθαρό βλέμμα και αξιοπρεπή συμπεριφορά.

Σημείωση 2: Στην Κατοχή -και μετά από την δημοσιοποίηση του γεγονότος με το παραπάνω κείμενο- αναπτύχθηκε μια κίνηση αλληλοβοήθειας και στήριξης των μεταναστών που διαμένουν στους καταυλισμούς της περιοχής. Έτσι, μία φορά την βδομάδα μαζεύονταν ρούχα, τρόφιμα, και άλλα είδη πρώτης ανάγκης από αλληλέγγυους και διανεμόνταν στους καταυλισμούς. Η αλληλοβοήθεια και στήριξη των μεταναστών και μεταναστριών, στα όρια του καθενός και της καθεμίας, δεν μπορεί παρά να αποτελεί μια από τις συνιστώσες της έμπρακτης αλληλεγγύης, μαζί με την νομική βοήθεια (όπως έγινε στην

περίπτωση των 23 μεταναστών του Α.Τ Αγρινίου), την αντιπληροφόρηση, τις κινητοποιήσεις και δράσεις, τον πολιτικό λόγο ενάντια στον ρατσισμό και φασισμό, την ρήξη με τους θεσμούς που γενούν και αναπαραγάγουν τους διαχωρισμούς μεταξύ των ανθρώπων. Η αλληλοβοήθεια και η στήριξη, όταν γίνεται στα πλαίσια μιας συνολικής πολιτικής θέσης, χωρίς ιδιοτέλειες και θλιβερούς καιροσκοπισμούς, είναι ένα ακόμα βήμα προς την άρση των διαχωρισμών μεταξύ ξένων και ντόπιων.

Σχετικά με την Ηγουμενίτσα...

«Στην περιοχή της Ηγουμενίτσας το τελευταίο διάστημα έχει ενταθεί ένας πραγματικός πόλεμος εναντίων των προσφύγων. Τα περιστατικά κατά των προσφύγων είναι συνεχή και δεν στερούνται βαρβαρότητας. Πριν λίγους μήνες ένας Κούρδος πρόσφυγας είχε δολοφονηθεί από λιμενικούς που του είχαν λιώσει το κεφάλι στο δρόμο, το έγκλημά του ήταν ότι ήταν πρόσφυγας. Η κατάσταση από τότε δεν βελτιώθηκε.

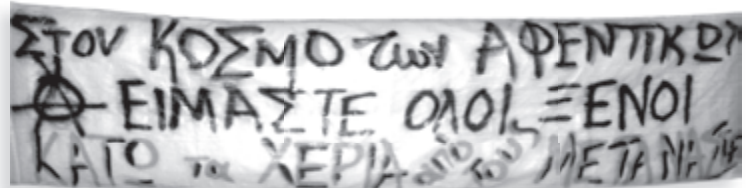
Δεκάδες πρόσφυγες κρατήθηκαν παράνομα υπό απαράδεκτες συνθήκες σε υποτυπώδη κρατητήρια, ανάμεσά τους πολύ συχνά και μικρά παιδιά. Το τελευταίο διάστημα οι πρόσφυγες δέχθηκαν αρκετές φορές τις επισκέψεις της αστυνομίας που διέλυε τα πρόχειρα καταλύματα τους.

Υπάρχουν καταγγελίες από τους ίδιους τους πρόσφυγες ότι κατά τις επιχειρήσεις εναντίων τους, τους έκαψαν ρούχα και κουβέρτες. Κάπου μέσα από αυτά τα γεγονότα γεννήθηκαν μια σειρά από δράσεις αλληλεγγύης. Οργανώθηκαν μοιράσματα τροφίμων και ρούχων, ενώ τους πρόσφυγες επισκέφθηκαν και γιατροί και συγκεντρώθηκαν φάρμακα που χρειαζόταν.» (Από ενημερωτικό κείμενο συντρόφων και συντροφισσών από την Ηγουμενίτσα.)

Την Τρίτη 02/03 πραγματοποιήθηκε πορεία αλληλεγγύης που ξεκίνησε από το κέντρο της πόλης της Ηγουμενίτσας στις 6 το απόγευμα. Η πορεία διήρκεσε περίπου 2 ώρες και πέρασε από όλα τα κεντρικά σημεία της πόλης. Η παρουσία μπάτσων, ένστολων ή μη, ήταν εμφανής σε όλη την πόλη, ενώ διμοιρίες παρακολουθούσαν την πορεία από μικρή απόσταση, προκαλώντας τους διαδηλωτές.

Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 200 αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες, φωνάχτηκαν με παλμό συνθήματα αλληλεγγύης στους μετανάστες με κεντρικό το σύνθημα: «Εκεί στο Λαδοχώρι επάνω στο βουνό, γίνεται ένα έγκλημα καθημερινό». Συνεχίζουμε...

Είναι να μην μπλέξεις.

Η παρακάτω συζήτηση εκτυλίχθηκε μεταξύ δύο κυρίων - δημοσίων υπαλλήλων στο γραφείο τους καθώς περίμενα κάποιον υπεύθυνο για μια δουλειά.

- Πως είσαι καλή μου; Όλα καλά;
- Καλά, κούκλα μου, εκεί με την μάνα μου τρεχάματα.
- Άρρωστη πάλι;
- Δεν σπκώνεται καθόλου από το κρεβάτι. Ίσα που κρεμάει τα ποδάρια της. Είναι 82 χρόνων τώρα.. Άσε και αυτή ταλαιπωρία αλλά και εμείς...
- Στο σπίτι σας την έχειτε;
- Όχι, φούλα μ' στο πατρικό με αποκλειστικά.. Ξέρεις πως είναι αυτά...
- Πώς δεν ξέρω... Καλή η κοπέλα που την φυλάει;
- Καλή... Τι καλή; Είναι να μην μπλέξεις με αυτούς τους ανθρώπους. Βουλγάρα είναι.
- Ελληνίδα δε βρήκες;
- Που να βρω; Ξέρεις, πόσα θέλουν αυτές; Και δεν

- κοιμούνται και μέσα. Κάθονται 12 ώρες το πολύ.
- Ξέρεις για να φυλάνε δύο γριές τη μέρα.
- Οπότε καλύτερα η Βουλγάρα..
- Καλά; Καλάθια! Κάπως που 'ρχεται ανάποδο να πατάνε βουλγάρικα ποδάρια στο σπίτι που μεγάλωσα.
- Φέρνει και ο άντρας της το παιδί της καμιά φορά.
- Ε, καλό αυτό! Να κάνει και λίγο παρέα στη γριά..
- Έχει τόσα εγγόνια η μάνα μ'. Νομίζεις ότι θα θέλει το γυφτάκι; Εμάς θέλει να βλέπει, αλλά που χρόνο εμείς...Μεγάλωσαν και τα παιδιά.
- Και πόσο πάει το κούρεμα;
- 650 ευρώ της δίνω (ελαφρό πονηρό χαμόγελο) αλλά είναι να μην μπλέξεις με αυτούς τους ανθρώπους (σοβαρό ύφος).

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

σεξισμού και ρατσισμού από την ελληνορθόδοξη εκκλησία

Το σκηνικό μεταφέρεται λίγο έξω από το Αγγρίνιο, στο χωριό Καινούργιο του Δήμου Θεσπιών της Αιτ/νιας. Εκεί, σε κεντρικό σημείο του χωριού υπάρχει ο ναός λατρείας του αγίου Δημητρίου με κεντρική αναπαράσταση τον εν λόγω άγιο έφιππο, να σκοτώνει μια γυναίκα, η οποία ανήμπορη και σωριασμένη στο δρόμο, δέχεται πισώπλατα στο γυμνό της σώμα, την αιχμή του δόρατος του αγίου.

Προφανώς, για τους γενειοφόρους εμπνευστές αυτής τής αναπαράστασης, το κριτήριο δεν ήταν μόνο αισθητικό, αλλά πολιτικό, απροκάλυπτα ταυτισμένο με τα μεσαιωνικά ιδεολογήματα: η γυναίκα συμβολίζει τους «άπιστους», τους «βάρβαρους», τους «μιαρούς αλλόθρησκους», τους «ανώμαλους» αυτού του κόσμου που χρειάζεται «κάθαρση».

Εκκλησία: βασικός θεσμός της εξουσίας, που με την πάροδο των αιώνων κατάφερε να δημιουργήσει την μεγαλύτερη ψυχολογική τρομοκρατία. Προορισμός της να σκλαβώνει μέσω της άγνοιας και του φόβου, προστάζοντας και επιβάλλοντας αξιωματικές αλήθειες και κώδικες ηθικής, τους οποίους παρουσιάζει ως θεόσταλη εντολή. Ο πιο λυσσαλέος πολέμιος της, σύμφωνα με τους ταγούς του χριστιανισμού, η γυναίκα φύση. Μέσα από εικόνες, μύθους και σύμβολα προσπαθεί να καλλιεργήσει την υποταγή της γυναίκας στην εξουσία του άνδρα. Προσπαθεί να πείσει τη γυναίκα ότι η υποβαθμισμένη αυτή θέση της, αποτελεί τιμωρία για την ροπή της προς την αμαρτία.

Είναι οι γυναίκες που ευθύνονται για το προπατορικό αμάρτημα και αντιμετωπίζονται σαν ο ενοχλητικός πειρασμός, σαν σαλώμες, που με τους προκλητικούς τους χορούς σαγηνεύουν και αναγκάζουν τον κάθε Ηρώδη να σκοτώσει. Είναι η γυναίκα αυτή που αναμένει γονιμοποίηση, που το σώμα της δεν της ανήκει, που η ηδονή της είναι αμαρτία, που ανήκει στον άνδρα και που υποχρεούται να τον φοβάται. Παράγωγό αυτού του κώδικα χριστιανικής ηθικής, είναι γυναίκες επηρεασμένες από το δηλητήριο της, ποδοπατημένες, μισαμένες, ζωντανά πτώματα. Γυναίκες, που τελικά βρίσκονται στο πάτο της ηθικής διαστρωμάτωσης του κόσμου της πατριαρχίας.

Ας δούμε όμως τι λένε και οι ίδιοι πατέρες της εκκλησίας και τα επίσημα γραπτά τους:

«Γενικά όμως είναι ένα σκουληκι (η γυναίκα) που σέρνεται, η κόρη του ψεύδους, ο εκθρός της ειρήνης. Ο κατάλογος των αμαρτημάτων και των αδυναμιών της είναι ατελείωτος. Είναι ελαφρόμυαλη, φλύαρη και ακόλαστη. Αν δεν υπήρχε η σεξουαλική επιθυμία, κανένας άντρας με τα σωστά του δεν θα ήθελε να μοιράζεται το σπίτι του με μια γυναίκα και να υφίσταται τις επακόλουθες ζημιές, παρά τις οικιακές εργασίες που εκτελεί. Γι' αυτό το λόγο ο Θεός, γνωρίζοντας την ελεεινή της φύση, την προίκισε με το όπλο της σεξουαλικότητας». (Ιωάννης ο Χρυσόστομος)

Σημείωση 1: Το θέμα του αγ. Δημητρίου είχε τεθεί πάλι από το παροξυσμό πριν 9 χρόνια (τεύχος καλοκαιριού 2001) και λίγο καιρό αργότερα από κάποιους «εξοργισμένους» δημοσιογράφους του τηλεοπτικού σταθμού αντέννα, οι οποίοι μετά την δημοσίευση σίγησαν. Φαίνεται πως η εξουσία της ελληνορθόδοξης εκκλησίας είναι πιο πάνω από αυτή των δημοσιογράφων...

Σημείωση 2: Άξιο απορίας είναι πως αφήνεται αυτή η αναπαράσταση να διεισδύει και να επιβάλλεται στην συνείδηση των κατοίκων του χωριού, αλλά και των περικύρων του, ανενόχλητα μετά το πέρασμα τόσων ετών από την κατασκευή της.

«Η γυναίκα δεν έχει την άδεια να αφήνει τον άνδρα της, αλλά καν δέρνει αυτήν εκείνος, πρέπει να υπομένει κι όχι να χωρίζεται, καν την προίκα της ξοδεύει, καν εις άλλες γυναίκας πορνεύει, αυτή πρέπει να καρτερεί. (Κανόνας Θ' του Μεγάλου Βασιλείου)

Και ο κατάλογος των ομολογιών τους, δεν έχει τέλος...

Είναι, λοιπόν, αυτή η ελληνορθόδοξη εκκλησία που διαποτιζεται από ρατσισμό, σεξισμό, εθνικισμό, φασισμό και που προς τιμήν της πραγματοποιήθηκαν αναρίθμητες εκδηλώσεις βίας, μίσους, απειλής, φόβου, απαξίας, σωματικής και ψυχολογικής εξόντωσης, που δεν απέχουν καθόλου από την μπούργκα, την κλειτοριδεκτομή, τον λιθοβολισμό γυναικών σε άλλες θρησκείες. Είναι όλες αυτές οι θρησκείες, που ακόμα και σήμερα, απομονώνουν το γυναικείο σώμα και ολόκληρη την γυναικεία ύπαρξη σε εκείνο το ίδιο σκοτάδι, που το έχουν εξορίσει αιώνες ολόκληρους σεξομανιακής αισχύνης και πόθου λες και ήταν «αμάρτημα».

Όσο δεν εξαφανίζονται και τα τελευταία θρησκευτικά κατακάθια, θα πρέπει να το επαναλάβουμε: οι προαιώνιοι θρησκευτικοί μύθοι είναι οι εγγυητές που δικαιώνουν την επικυριαρχία ανθρώπου από άνθρωπο. Οι θεοί των εκάστοτε θρησκειών αποτελούν το δόγμα κάθε υποταγής, την νύχτα που νομιμοποιεί κάθε έγκλημα. Και αν ψυχικά ο άνθρωπος ανήκει στην εκάστοτε θρησκεία, σωματικά συνεχίζει ανήκει στον εκάστοτε ηγέτη.

Ενάντια σε κάθε «επουράνια» εξουσία και σε κάθε επίγειο προϊστάμενό της, να σταθούμε εμπόδιο στα δηλητήρια κάθε θρησκευτικής απάτης.

Σύντροφοι και συντρόφισσες από τον Παροξυσμό και τον Ιό Αταξίας

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΣΕΞΙΣΜΟΥ

από την ελληνορθόδοξη εκκλησία

Το σκηνικό μεταφέρεται λίγο έξω από το Αγγρίνιο, στο χωριό Καινούργιο του Δήμου Θεσπιών της Αιτ/νιας. Εκεί, σε κεντρικό σημείο του χωριού, υπάρχει ο ναός λατρείας του αγίου Δημητρίου με κεντρική αναπαράσταση τον εν λόγω άγιο έφιππο, που σκοτώνει μια γυναίκα, η οποία ανήμπορη και σωριασμένη στο δρόμο, δέχεται πισώπλατα στο γυμνό της σώμα, την αιχμή του δόρατος του αγίου.

Είναι, λοιπόν, αυτή η ελληνορθόδοξη εκκλησία που διαποτιζεται από ρατσισμό, σεξισμό, εθνικισμό, φασισμό και που προς τιμήν της πραγματοποιήθηκαν αναρίθμητες εκδηλώσεις βίας, μίσους, απειλής, φόβου, απαξίας, σωματικής και ψυχολογικής εξόντωσης, που δεν απέχουν καθόλου από την μπούργκα, την κλειτοριδεκτομή, τον λιθοβολισμό γυναικών σε άλλες θρησκείες. Είναι όλες αυτές οι θρησκείες, που ακόμα και σήμερα, απομονώνουν το γυναικείο σώμα και ολόκληρη την γυναικεία ύπαρξη σε εκείνο το ίδιο σκοτάδι, που το έχουν εξορίσει αιώνες ολόκληρους σεξομανιακής αισχύνης και πόθου λες και ήταν «αμάρτημα».

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ «ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ» ΕΞΟΥΣΙΑ
ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΠΙΓΕΙΟ ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟ ΤΗΣ

ΝΑ ΣΤΑΘΟΥΜΕ ΕΜΠΟΔΙΟ ΣΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ ΚΑΘΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΑΠΑΤΗΣ

Ιός Αταξίας paroksismos.squat.gr

Για τα γεγονότα του Δεκέμβρη '09 και τους ρουφιάνους δημοσιογράφους του Αγρινίου

«Πρέπει μονάχα να εκτείνουμε τις στιγμές αλήθειας, τα υποκείμενα παγόβουνα που θα καταποντίσουν τους Πτανικούς του ψεύδους.»

Ραούλ Βάνεγκεμ

Τις τελευταίες ημέρες, με αφορμή προγραμματισμένες εκδηλώσεις, δράσεις και διαδηλώσεις ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, η αστυνομοκρατία και η στοχοποίηση χώρων κοινωνικής συνεύρεσης και πολιτικής ζύμωσης ήταν απανταχού παρούσα σε κάθε γωνία του αστικού τοπίου. Ότι δεν καταφέρνουν οι δεκάδες χιλιάδες αστυνομικών με πάνω από χίλιες προσαγωγές, ξυλοδαρμούς και σοβαρούς τραυματισμούς διαδηλωτών, προσπάθησαν να το πετύχουν τις επόμενες μέρες τα μμε με τη λασπολογία, τη συκοφάντηση και την ολοκληρωτική διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Από την άλλη, το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας, μέσα από μια ατμόσφαιρα τηλοψίας, ανυπομονούσε για ένα ακόμη ηδονιστικό θέαμα με αρκετούς σχολιασμούς από «εγκρίτους δημοσιογράφους», σκοποθεσία των οποίων είναι η διαμόρφωση και κατεύθυνση της λεγόμενης κοινής γνώμης.

Το κυνήγι των μαγισσών κορυφώθηκε το απόγευμα της 5/12 με την εισβολή, άνευ λόγου και αιτίας, στο αυτοοργανωμένο χώρο Ρεσάλτο στο Κερατοίνι. Έψαχναν για «παρασκευαστήριο εκρηκτικών» και «γιάφκα τρομοκρατών», αλλά συνάντησαν ένα χώρο με πληθώρα ευπρόσωπων παρεμβάσεων και δράσεων στην τοπική κοινωνία. (Η τακτική αυτή εφαρμόστηκε και την επόμενη μέρα στα Γιάννινα όπου τα ματ περικυκλώνουν και εισβάλουν στον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο όπου ακολούθησε σωματική έρευνα του κόσμου, εξακριβωση στοιχείων, έρευνα σε τσάντες και φωτογραφικές μηχανές.) Ατάραχοι όμως οι ταγοί των μμε συνέχισαν το παραμύθι τους παρουσιάζοντας την κίνηση των ελληνικών αρχών ως μια αδιαφιλονίκητη επιτυχία και δίνοντας τόσες και τέτοιες πληροφορίες ώστε αιτιοκρατικά να οδηγηθεί ο μέσος φιλήσυχος πολίτης στα δικά τους προκάτ συμπεράσματα.

Μετά από αυτό η κριτική κίνησή μας στο δρόμο δεν θα αποτελούσε μια ακόμη παρουσία σε ένα ετήσιο ραντεβού, αλλά μια απάντηση στις νέες τακτικές της καταστολής.

Τα γεγονότα στο Αγρίνιο

Το μεσημέρι της 6/12/2009 πραγματοποιήθηκε πορεία 60-70 ατόμων στο κέντρο του Αγρινίου με κατάληξη την Πανεπιστημιακή σχολή Αγρινίου. Το απόγευμα της ίδια μέρας πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στην πλ.Δημάδη και στις 21:00 ξεκίνησε πορεία με την συμμετοχή περίπου 100 ατόμων. Κατά την διάρκεια της πορείας έγιναν επιθέσεις σε κρατικοκαπιταλιστικούς στόχους. Η πορεία κατάληξε στην πλ. Δημάδη από ακολούθησαν συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Κατά την διάρκεια και μετά την λήξη της πορείας προσάχθηκαν 11 άτομα τα όποια μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες αφέθηκαν ελεύθερα. Το πρωί της Δευτέρας 7/12 πραγματοποιήθηκε μαθητική πορεία και λίγο πριν την λήξη της έγιναν 9 προσαγωγές. Από τους 9 προσαχθέντες κρατήθηκαν 2 άτομα με 5 κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος, από τις οποίες την επόμενη μέρα οι τέσσερις κατερίφθησαν και έμεινε μόνο μια, την οποία οι «κατηγορούμενοι» την θεωρούν και αυτή ανυπόστατη.

Μοχάμεντ Κορράν Ατίφ (9/10/2009), 29χρονη από την Αλβανία (4/8/2009), Αριβάν Οσμάν Αμπντουλάχ (27/7/2009), Μαζίρ (23/3/2009),

ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΝΑΡΩΤΗΘΗΚΑΝ:

Γεωργίου (22/2/2004), Γκιρ Αλίς (6/11/2007), ανώνυμος σφραγός (1/10/2001), Τόνυ Ουνούσκα (18/8/2007), Ματίεα Ντομίν (28/3/2007), ανώνυμο 15χρονο σφραγός, (13/2/2006), ανώνυμο ιρβάνος (5/2/2006),

ΤΙ ΓΥΡΕΥΑΝ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ;

Γραμμάς Παλούσι (11/8/2004), Γεντίαν Τζεζέ (13/1/2004), Μοχάμετ Χαρούτ (13/1/2004), Λουάν Μπερντελίμα (11/8/2004), Γεντίαν Κότσετς (13/3/2004), Μοχάμετ Χαρούτ (13/1/2004), Βούλντετ Μπίτσιτς (23/09/2003), Gentjan Celniku 21/11/2001), Πέζιλ (1/8/2001), Afrim Salla (4/06/2001), Κωνσταντίν Κατούρ (13/2/2001), Ριον, Τσοβαχίρ Κατσάνι (23/11/2000), Βεζντίν Βεζντίν (1/11/2000), ανώνυμος αλβανός (1/11/2000), Γιοβάλ Μπατζάρ (15/6/2000), Αμπνέβ Βεζντίν (25/3/2000), Αμπνέβ Βεζντίν (13/3/2000), Μπουλάτοβ (10/1998), Μπράκορ Μπακό (15/6/1998), Ουσέ Ογκρουνέρι (9/10/2009), Αλβανία (4/8/2009), Αριβάν Οσμάν Αμπντουλάχ (27/7/2009), Μαζίρ (23/3/2009), Χουσεΐν Ζακίρ (24/2/2009), Αϊντίν Αϊντίν (22/2/2004), Γκιρ Αλίς (6/11/2007), Γραμμάς Παλούσι (11/8/2004), Μοχάμετ Χαρούτ

... (L.) Τώρα είναι η ώρα να μιλήσουν οι Άρμει. Η κραυγή που ακούγεται είναι για το 18 χρόνο βίαι, απερίσκεπτε, κατακλιμωσθε, εξεγερσής. Αυτά οι μέρες είναι και δικές μας. Αυτά οι μέρες είναι για τους κοινωνικά μεταναστες και πρόσφυγες διασκορπισμένους στα σύνορα, τα τμήματα, τα Άρμει, τους χώρους εργασίας. Είναι για τους διασκορπισμένους από απόσταση ή οργανωμένους μαζικά. Είναι για τους διασκορπισμένους επειδή πέσανε τα σύνορα, επειδή άνοιξαν σαν το αυτί, επειδή δεν σφραγίσαν το αυτί, για το αυτί. Είναι για τον εξεγερμένο στο σύνορο, για κείνη αλληλεγγύη που συσταθείς κείνη (L.)

(ανά κείμενο του παλαιού αλβανό μεταναστεύ)

Έντισον Γιαζό (1/1/2006), Γραμμάς Παλούσι (4/9/2004), Λουάν Μπερντελίμα (11/8/2004), Γεντίαν Κότσετς (13/3/2004), Μοχάμετ Χαρούτ (13/1/2004), Βούλντετ Μπίτσιτς (23/09/2003), Gentjan Celniku 21/11/2001), Πέζιλ (1/8/2001), Afrim Salla (4/06/2001), Κωνσταντίν Κατούρ (13/2/2001), Ριον, Τσοβαχίρ Κατσάνι (23/11/2000), Βεζντίν Βεζντίν (1/11/2000), ανώνυμος αλβανός (1/11/2000), Γιοβάλ Μπατζάρ (15/6/2000), Αμπνέβ Βεζντίν (25/3/2000), Αμπνέβ Βεζντίν (13/3/2000), Μπουλάτοβ (10/1998), Μπράκορ Μπακό (15/6/1998), Ουσέ Ογκρουνέρι (9/10/2009), Αλβανία (4/8/2009), Αριβάν Οσμάν Αμπντουλάχ (27/7/2009), Μαζίρ (23/3/2009), Χουσεΐν Ζακίρ (24/2/2009), Αϊντίν Αϊντίν (22/2/2004), Γραμμάς Παλούσι (11/8/2004), Μοχάμετ Χαρούτ

ΑΠΛΑ ΕΠΕΣΤΡΕΨΑΝ ΤΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟ ΠΟΥ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ!

... (L.) Τώρα είναι η ώρα να μιλήσουν οι Άρμει. Η κραυγή που ακούγεται είναι για το 18 χρόνο βίαι, απερίσκεπτε, κατακλιμωσθε, εξεγερσής. Αυτά οι μέρες είναι και δικές μας. Αυτά οι μέρες είναι για τους κοινωνικά μεταναστες και πρόσφυγες διασκορπισμένους στα σύνορα, τα τμήματα, τα Άρμει, τους χώρους εργασίας. Είναι για τους διασκορπισμένους από απόσταση ή οργανωμένους μαζικά. Είναι για τους διασκορπισμένους επειδή πέσανε τα σύνορα, επειδή άνοιξαν σαν το αυτί, επειδή δεν σφραγίσαν το αυτί, για το αυτί. Είναι για τον εξεγερμένο στο σύνορο, για κείνη αλληλεγγύη που συσταθείς κείνη (L.)

σύνθεση αποκλινοστών συμπεριφορών, ιός αταξίας

Στο Αγρίνιο το ότι βγήκε κόσμος στο δρόμο (6 και 7/12/2009) σε μερίδα της κοινωνίας φάνηκε ακατανόητο. «Μα τι κάνουν αυτοί» απορούσαν κάποιοι φωναχτά, όταν παρατηρούσαν κόσμο να διαδηλώνει ή να συγκρούεται με τα ματ στο κέντρο του Αγρινίου. Δεν είχαν καν την κριτική σκέψη να καταλάβουν πως τρεις βιτρίνες από καταστήματα έσπασαν επειδή τα ματ σκόπιμα στέκονταν εμπρός από αυτές. Ρωτούσαν κόσμο μα όλο περιφρόνηση «μα γιατί πετάνε πέτρες στις βιτρίνες;» αντί να αναρωτηθούν και να σκεφτούν για την στάση των ματ. Καθόλου δεν μας ξάφνιασαν επίσης τα ντου που έκαναν οι «άντρες των ματ» σε περίπτερα της περιοχής, κλέβοντας νερά και σοκοφρέτες. Τέλος, είναι αξιοσημείωτο ότι κάποιοι καταστηματαρχες έκαναν μήνυση στην αστυνομία για τις φθορές, αντιλαμβανόμενοι, ενόψει των προσωπικών τους συμφερόντων, το πραγματικό υπαίτιο των ζημιών.

365 μέρες το χρόνο...

Όστόσο δεν θα πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες πως ο κόσμος που ήταν στο δρόμο στις 6/12/2009 στο σύνολο του κατάφερε να ξεπεράσει την λογική της «συγκρουσιακής επετείου». Η παρουσία στη ροή των γεγονότων δεν γίνεται μια φορά το χρόνο, αλλά όλο το χρόνο από την κίνηση και την παρέμβαση μέσα στις πόλεις (μητρόπολη και επαρχίες) είτε σε συλλογικό, είτε σε ατομικό επίπεδο. Η μνήμη διατηρείται μέσα από την συνεχόμενη δράση, η οποία οφείλει να συμπορευτεί από την κριτική των αποτελεσμάτων της αλλά και των γεγονότων όπως αυτά διαμορφώνονται ή διαμορφώνουν. Τελικά αυτή θα είναι η μνήμη που οχυρωμένη θα αναδυθεί στη συνείδηση των υποκειμένων, μακριά από τις στρεβλώσεις και την εντυπωσιακή ψευδής πραγματικότητα που καταλαμβάνει το σύνολο των ανθρώπινων και κοινωνικών δραστηριοτήτων όλου του χρόνου. Γιατί οι δολοφονίες δεν είναι μια νέα τακτική του κράτους. Το κράτος και οι μηχανισμοί του δολοφονούσαν πάντα μετανάστες/τριές, αντιφρονούντες, «αποκλίνοντες», «μιαρούς» στους δρόμους, τις φυλακές, τα κρατητήρια, τα σύνορα, το Αιγαίο...

Για τους δημοσιογραφικούς του Αγρινίου (το ότι είναι αστείο δεν σημαίνει πως δεν είναι και επικίνδυνο)

Οι δημοσιογράφοι του Αγρινίου πάσχισαν να δραματοποιήσουν τις συμπεριφορές τους μιμούμενοι τους δημοσιογράφους των «μεγάλων καναλιών». Η στάση τους όμως δηλώνει πως ακόμα και με την μικρή επιρροή που έχουν στην τοπική κοινωνία του Αγρινίου παραμένουν ρουφιάνοι και επικίνδυνοι. Έτσι, ένας «πυλώνας» του δημοσιογραφικού τοπίου του Αγρινίου, έσπειρε τον τρόπο και την σύγχυση μέσα από τα ερτζιανά του suber b στους ακροατές του, όταν την Τρίτη 8/11 το πρωί, όπου 30 αλληλέγγυοι βρισκόταν στα δικαστήρια προς συμπάρσταση σε δυο συλληφθέντες της μαθητικής πορείας που έγινε την Δευτέρα 7/12, διαλαλούσε πως αναρχικοί έχουν συγκεντρωθεί στα δικαστήρια και θα γίνουν επεισόδια και συγκρούσεις με την αστυνομία. (Κάτι που ενισχύθηκε από το γεγονός πως εκείνη την ημέρα, βάση εντολής, τα δικαστήρια παρέμειναν κλειστά.) Φυσικά «επεισόδια» δεν έγιναν και η συγκέντρωση στα δικαστήρια έληξε, αφού απελευθερώθηκαν οι δυο συλληφθέντες.

Με μία παρόμοια άλογη τακτική κινείται και ένας άλλος δημοσιογράφος της πόλης, ο οποίος μάλιστα έχει υιοθετήσει ένα στυλάκι διανοουμενίστικο, ασορτί με τα κασκόλ και τους μπερδέδες του. Μέσα από τις σελίδες της φυλλάδας που αρθρογραφεί (ο μαχητής), έκανε μια «σημειολογική ανάλυση» (του κώλου) για τα γεγονότα και τα «επεισόδια» στο Αγρίνιο, φωτογραφίζοντας και περιγράφοντας τους συγκεντρωμένους θέλοντας να αποδείξει πως «κόβει το μάτι του». Δεν έπεσε μέσα όμως ούτε κατά διάνοια. Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που προβαίνει σε τέτοιου είδους κινήσεις. Σε γενικές γραμμές μπορούμε να πούμε πως η θεματολογία των άρθρων του αντλείται από αφίσες αναρχικών και αντιεξουσιαστών-τριών του Αγρινίου. Πριν λίγο καιρό και μερικές μέρες μετά από εκδήλωση για την παρανομοποίηση της εργασίας των μεταναστών στο εντευκτήριο τρένου (28/11), έγραψε ένα άρθρο με την ίδια θεματική (από την ανάποδη όμως) δείχνοντας πως έχει άκτι του μετανάστες. Ενώ το πρωί της 11/12 από τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό (antenna star) κριτίκαρε αφίσα (από τον ιό αταξίας και τη σύνθεση αποκλινουσών συμπεριφορών) που είχε ως αιχμή το σύνθημα «Τι γύρευαν οι μετανάστες στην εξέγερση του Δεκέμβρη; Επέστρεψαν την καταπίεση και τη βία που δέχονται τόσα χρόνια.» λέγοντας πως «ο Ιός αταξίας είναι μια από τις εξουσιαστικές ομάδες της πόλης και ποιοι είναι αυτοί που ρωτάνε κάτι και δίνουν την απάντηση μόνοι τους». Εμείς

μπορούμε να πούμε ότι, όταν έχουμε καταφέρει να δώσουμε κάποιες απαντήσεις είναι όχι επειδή έχουμε διαβάσει πολύ, αλλά διότι επιδιώκουμε να ψηλαφούμε αυτά που συμβαίνουν γύρω μας αδιαμεσολάβητα και να σκεφτόμαστε χωρίς ιδιοτέλεια και ιδεολογίες, μακριά από τους παραμορφωτικούς φακούς της κυριαρχίας και των πολιτικών και κοινωνικών εκφραστών τους.

Ακόμα, λοιπόν, και στη μικρή μας πόλη, οι δημοσιογράφοι αποκαλύπτουν πως έχουν τον ίδιο ρόλο που έχουν παντού: φερέφωνα την εξουσίας και των συμφερόντων. Και εδώ λοιπόν δικαιώνεται η επιλογή μας να μην συνδιαλεγόμαστε με κανέναν δημοσιογραφικό φορέα με κανένα μμε. Η κριτική θεωρία της αδιαμεσολάβητης δράσης, μιας αντί-μμε κατεύθυνσης, έχει με επιμονή επισημάνει και αναλύσει τον κυρίαρχο ρόλο που διαδραματίζουν τα μμε στην κατασκευή της ιδεολογίας, της χειραγώγησης της κοινωνικής ζωής από τους ισχυρούς εκφραστές της ιδιωτικής οικονομίας, αλλά και από το κυρίαρχο-μονοπωλιακό εκφραστή της κοινωνικής οργάνωσης.

Η αδιαμεσολάβητη δράση έχει αποδείξει και τη χρησιμότητά της αλλά και την αποτελεσματικότητά της. Σε κάθε περίπτωση, απέναντι στο σύμπλεγμα της προπαγάνδας των μμε, της κρατικής καταστολής αλλά και της κοινωνικής απάθειας, η χρήση ανατρεπτικών οδών και μέσων αντί-πληροφόρησης είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος σύλληψης των γεγονότων και της πραγματικότητας και η θωράκιση ταυτόχρονα για να αποτρέψει τη προπαγάνδα της κυρίαρχης πληροφόρησης να εισχωρήσει, να επηρεάσει και να κατευθύνει τη συνείδηση μας.

ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΔΙΑΛΛΑΓΗ ΜΕ ΤΑ ΜΜΕ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΡΕΣΑΛΤΟ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ
Ιός Αταξίας / Αγρίνιο 13/12/2009

Την Τρίτη 22/12/09 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση – παρέμβαση με μικροφωνική στην Κεντρική Πλατεία του Αγρινίου. Στην συγκέντρωση, έγινε ενημέρωση για την υπόθεση του αναρχικού Ρεσάλτο και διαβάστηκαν κείμενα, ενώ υπήρχε πανό που έγραφε “Αλληλεγγύη στους διωκόμενους του Ρεσάλτο και της κατάληψης του Δημαρχείου Κερατσινίου. Εναντία στο Σοσιαλισμό της Βαρβαρότητας”. Η συγκέντρωση διήρκησε περίπου τρεις ώρες.

Την επόμενη μέρα, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση / συναυλία οικονομικής ενίσχυσης στους διωκόμενους στην Πανεπιστημιακή σχολή με την συμμετοχή των συγκροτημάτων Μαύρα Πρόβατα, ΕΚΜ, σαρδαNaralnm Death και Αντιστροφή Μέτρηση από Πάτρα και Αμόκ από Αγρίνιο. Κατά την διάρκεια της εκδήλωσης έγινε ενημέρωση από συντρόφους για την εισβολή ΜΑΤ στον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο στα Γιάννινα, καθώς και ενημέρωση για τα γεγονότα στο Ρεσάλτο και την κατάληψη στο Δημαρχείο.

Το ποσό που συγκεντρώθηκε για τις εγγυήσεις είναι 371 ευρώ. Η συγκέντρωση και η εκδήλωση/συναυλία καλέστηκαν από την Συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών/τριών και αλληλέγγυων Αγρινίου

Για την αστική ταυτότητα και το ξεπέραςμα της

«...Έκανα νεύματα για να τραβήξω την προσοχή των περαστικών και –Σταματήστε μια στιγμή!-φώναξα- κάτι δεν πάει καλά! Όλα είναι λάθος! Κάνουμε παράλογα πράγματα! Πού θα καταλήξουμε; Ο κόσμος σταμάτησε γύρω μου, με κοίταζε περίεργα. Εγώ έμεινα εκεί στη μέση, έκανα νεύματα, πάσχιζα να εξηγήσω, να τους κάνω συμμετόχους στην αναλαμπή που με είχε κυριεύσει: κι έμεινα σιωπηλός.

-Λοιπόν;-ρώτησε ο κόσμος-τι θέλετε να πείτε; Όλα είναι στη θέση τους. Όλα πάνε όπως έπρεπε να πηγαίνουν. Το κάθε πράγμα είναι συνέπεια ενός άλλου πράγματος. Εμείς δεν βλέπουμε τίποτα παράλογο ή αδικαιολόγητο.»

Ίταλο Καλβίνο, Η Αναλαμπή.

Η αστική ταυτότητα και οι ρόλοι

Οι άνθρωποι που ζουν στις πόλεις (μικρές ή μεγάλες) σημαίνει ότι ζουν σε ένα αστικό περιβάλλον, με την αστική του ηθική, τις αστικές του αντιλήψεις για την ζωή, το αστικό του σύστημα αξιών, τις αστικές του συμπεριφορές... Ο κόσμος αυτός είναι ριζωμένος μέσα στα άτομα και έχει εσωτερικευθεί συναισθηματικά.

Οι εσωτερικεύσεις αυτές σχηματίζουν ένα μεγάλο μέρος από την ταυτότητα του ατόμου. Η ταυτότητα αυτή στην ουσία δεν είναι μια υποκειμενική μορφοποίηση, αλλά μια επιβαλλόμενη ταυτότητα, η λεγόμενη «αστική ταυτότητα». Με τον όρο «αστική ταυτότητα» εννοείτε η αυτόματη προσαρμογή -που ξετυλίγεται σαν κάτι αυτόνοτο- στον ρόλο που επιβάλει το κοινωνικό περιβάλλον για τον καθένα και την καθεμία.

Η αστική ταυτότητα συνδέεται αναπόσπαστα με τους εναλλασσόμενους ρόλους που καθημερινά υποδύμαστε. Οι στενοχώριες μας, τα άγχη και γενικότερα ο παραλογισμός των ασυναίσθητων πράξεων μας -όταν κινούμαστε μηχανικά μες στους χώρους που ζούμε- προέρχονται τις περισσότερες φορές από μια επιτακτική αναγκαιότητα να υποδυθούμε ψεύτικα πρόσωπα, εχθρικά προς τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας. Για παράδειγμα, όταν βρισκόμαστε σε ένα νέο κοινωνικό περιβάλλον, η αμηχανία που αρχικά υπάρχει, ξεκινάει από το ανασφάλεια για τον θα παίξουμε σωστά ή όχι τους ρόλους που το περιβάλλον αυτό ορίζει. Όπως ακριβώς και ο ηθοποιός που πρωτοβγαίνει στην θεατρική σκηνή. Το πώς θα χειριστεί αργότερα τους ρόλους εξαρτάται από το πόσο καλός ηθοποιός είναι πάνω στη σκηνή των αποδεκτών κοινωνικά συμπεριφορών. Κάποιοι προσπαθούν να αποβάλουν αυτήν την αστική ταυτότητα και να αναπτυχθεί μια νέα υποκειμενική, φτιαγμένη από το ίδιο το άτομο. Η επιλογή αυτή όμως συναντά εμπόδια τόσο εξωτερικά όσο και εσωτερικά.

Εσωτερικά και εξωτερικά εμπόδια για το ξεπέραςμά της

Τα εξωτερικά εμπόδια είναι η ίδια η κοινωνία. Η διαδικασία συγκρότησης της κοινωνικής ταυτότητας είναι μια κοινωνική διεργασία. Η ταυτότητα των ανθρώπων και η κοινωνική τους διαφοροποίηση, δεν συγκροτείται στη βάση υποκειμενικών χαρακτηριστικών, αλλά είναι μια κοινωνική κατασκευή. Τα άτομα δεν είναι ελεύθερα να γίνουν αυτό που τα ίδια θα αποφασίσουν να γίνουν. Η κοινωνία επιβάλλει περιορισμούς στα ίδια και τη ζωή τους. Χαρακτηριστικά όπως το φύλο, η ηλικία, το χρώμα δέρματος, η καταγκαστική εργασία, ο τόπος κατοικίας ή προέλευση κλπ., είναι κοινωνικά καθορισμένα, πολιτικά και πολιτισμικά νοηματοδοτημένα.

Τα εσωτερικά εμπόδια συνδέονται άμεσα με την σχέση του ατόμου με την πρώτη του οικογένεια, δηλαδή με τους γονείς του ή τους ανθρώπους που τον κηδεμόνευαν. Οι συναισθηματικοί δεσμοί με τις σχέσεις γονιού – παιδιού από μικρή ηλικία όλο και συνδέουν κάθε τόσο με το επιβαλλόμενο κοινωνικό περιβάλλον που θέλει να ξεφύγει. Αυτό γίνεται και μέσω των απαγορεύσεων που ξεκινούν από μικρή ηλικία και θεσμοθετούνται στο σχολείο. Οι ατεκμηρίωτες απαγορεύσεις και οι ακατανόητοι κανόνες διαμορφώνουν σιγά-σιγά έναν άνθρωπο που μαθαίνει να μην ρυθμίζει ο ίδιος την ζωή του, αλλά να ρυθμίζεται έξω από αυτόν από τιμωρά αυταρχικά πρόσωπα που κρατάνε εξουσία στα χέρια τους.

Η αναφορά στη οικογένεια γίνεται μιας και η οικογένεια, ως θεσμός, επιδρά στο άτομο δημιουργώντας μια ισχυρή εξάρτηση που το ίδιο το σύστημα την εκμεταλλεύεται για να την συγκινησιακή δέσμευση του ατόμου με κάθε εξουσία.

Δεν είναι τυχαίο πως οι περισσότεροι θεσμοί στηρίζονται στο πεδίο εξάρτησης του ατόμου από την οικογένεια. Πόσες φορές έχουμε ακούσει «δεν γουστάρω να πάω στρατό αλλά θα το κάνω για να μην στενοχωρήσω τους γονείς μου»; Ενώ εθιμοτυπικά και μόνο η διάρκεια θητείας στο στρατό αποτελεί εξέχον γεγονός της διαδρομής μιας οικογένειας. Δεν είναι τυχαίο πως στο πανίσχυρο θεσμό

του σχολείου, η οικογένεια εμφανίζεται σε κάθε πτυχή των δραστηριοτήτων του: Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων, Ενημέρωση Γονέων, Αναλυτικός Έλεγχος υπογεγραμμένος από τον κηδεμόνα, «Έλα αύριο με τον κηδεμόνα σου», Σχολική Εορτή παρουσία κηδεμόνων, «Δεν φταις εσύ φταίνε οι γονείς που σε καλομάθανε» κτλ. Το ίδιο ισχύει και για το θεσμό της εκκλησίας και για την μισθωτή σκλαβιά.

Θεσμός της οικογένειας εισβάλλει και επιδρά σε όλους τους θεσμούς και σε συνδυασμό με αυτούς, αφήνει ένα αυτόματο πιλότο στην συνείδηση του ατόμου για να τον οδηγεί αλάθητα στους δρόμους της εξουσίας και των καταναγκασμών.

Ψευδοστηρίγματα και προϋποθέσεις

Ορισμένοι βρίσκουν στήριγμα στην επιλογή τους για το ξεπέραςμα της αστικής ταυτότητας, με διάφορους τρόπους: ένα «επαναστατικό» φιλμ, μια διαδήλωση, λόγια τρίτων κτλ. Η αστική ταυτότητα όμως δεν μπορεί να ξεπεραστεί και τόσο εύκολα. Καταφέρνει και ξετρυπώνει με την πρώτη αφορμή και το άτομο επιστρέφει (αν και στιγμιαία) πάλι στην αφετηρία. Μια χαρακτηριστική αστική ταυτότητα μπορεί να αναδυθεί με μιας και μετά από μια επίμονη προσπάθεια. Πχ στον περιπτερά, όταν αυτός πει ένα αστείο που περικλείει όλες τις κοινές προκαταλήψεις κι όμως η αντίδραση είναι απλώς ένα γέλιο με μια συμπαραδήλωση αποδοχής. Ή στο αφεντικό, όταν προσπαθούμε να δικαιολογηθούμε για την μικρή μας καθυστέρηση στη δουλειά, ενώ κανονικά αυτός θα έπρεπε να απολογηθεί που μας εκμεταλλεύεται κάθε μέρα.

Η προσαρμογή στην αστική ταυτότητα δεν γίνεται από όλους απρόσκοπτα, αυτονόητα και μηχανικά. Υπάρχει μια συνείδηση πολλές φορές βαριά που σιγοψυθιρίζει πως κανονικά θα οφείλαμε να συμπεριφερθούμε αλλιώς. Αλλά δεν το κάνουμε. Γιατί; Από φόβο. Στις περιπτώσεις αυτές η υποκειμενική μας ταυτότητα θα σήμανε μην υποταχούμε στις αστικές προσδοκίες και να συμπεριφερθούμε σύμφωνα με τις επιθυμίες μας και τις εν δυνάμει επιλογές μας. Με λίγα λόγια, να σπάσουμε τις αλυσίδες με συνείδηση και χωρίς φόβο.

Η διάκριση της αστικής ταυτότητας από την υποκειμενική ταυτότητα, έχει την πρώτη της σημασία. Το να αντιληφθεί κανείς με την λογική το παράλογο της αστικής καταναγκαστικής συμπεριφοράς καθώς και να καταφέρει να κανείς κριτική σε αυτή, αποτελούν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για το πέρασμα από την αστική ταυτότητα στην δικιά του υποκειμενική, αλλά από μονές τους αυτές δεν φτάνουν, γιατί αλλιώς ο δυτικός κόσμος θα ήταν γεμάτος από επαναστατημένους ανθρώπους.

Οι αποκλεισμένες κοινωνικές ομάδες

Τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά και πολύ πιο έντονα στην περίπτωση των κοινωνικών ομάδων που δέχονται κοινωνικό αποκλεισμό ή έχουν «παρανομοποιηθεί». Σε αυτή την περίπτωση ρυθμίζεται και ο χώρος γύρω τους με κατάλληλο τρόπο ώστε «να μείνουν εκεί που είναι», δηλαδή στο πάτο της κοινωνικής διαστρωμάτωσης.

Η χωρική διαφοροποίηση, δηλαδή η επιβαλλόμενη αστική ανθρωπογεωγραφία, είναι ένας από αυτούς τους μηχανισμούς θεσμοθέτησης της διαφοράς, της κοινωνικής ανισότητας με σκοπό τον αποκλεισμό. Η εκπαίδευση και το σύστημα των φυλακών, ανήκουν επίσης στην ίδια κατηγορία μηχανισμών. Ο χώρος νοηματοδοτεί και οργανώνει τις κοινωνικές σχέσεις επιβάλλοντας συγκεκριμένες ερμηνείες σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο και αυτά που συμβαίνουν γύρω μας.

Στο πλαίσιο αυτό, οι κοινωνικές ομάδες που δεν πληρούν τα πρότυπα του λόγου της κυριαρχίας, χαρακτηρίζονται ως «απόβλητες» και στιγματίζονται, ενώ μέσα από στερεότυπα για τον τρόπο ζωής τους, που προβάλλονται καθημερινά από τα μμε, οι ομάδες αυτές περιθωριοποιούνται, γκετοποιούνται και απομονώνονται και τελικά καταλήγουν να αναπαράγουν οι ίδιες την επιβαλλόμενη εικόνα τους.

Αυτές οι κοινωνικά, αποκλεισμένες ομάδες, υφίσταντο τις συνέπειες συγκεκριμένων χωρικών ρυθμίσεων και θεσμικών πρακτικών, που παγιώνουν την πλήρη απομόνωση τους από τον υπόλοιπο αστικό ιστό. Πρακτικές και ρυθμίσεις που προσπαθούν στο μέτρο του δυνατού να μην έρθουν σε επαφή οι «προστατευόμενες» εύπορες κοινωνικές ομάδες με τους κοινωνικά «απόβλητους» παρίες του αστικού χώρου. Τελικά η συμπεριφορά τους ποινικοποιείται και γίνεται αντικείμενο αστυνομικής και κρατικής καταστολής. (Σε διαφορετική προσέγγιση με ίδια όμως συμπεράσματα θα λέγαμε πως ο διάχυτος κοινωνικός ρατσισμός συναντά τον θεσμιμένο ρατσισμό.)

Άρνηση και ρήξη

Για όλους όσους ζουν και κινούνται στο κυρίαρχο αστικό τοπίο η αντίφαση ανάμεσα στις ατομικές ανάγκες και στις κοινωνικές απαιτήσεις είναι παρούσα σε κάθε σημείο του χωροχρόνου τους: μια φωνή μες στο μυαλό, προσποιούμενη την χροιά της φωνής της συνείδησης, προστάζει και ορίζει: «η δουλειά είναι χαρά», «στο στρατό δεν πάνε οι δειλοί», «μεγάλωσες για τέτοια», «πρέπει να εξελιχθείς επαγγελματικά». Είναι η φωνή της επιβαλλόμενης κοινωνικής ηθικής και των προσαγών της -που κάποιες τάσεις της ψυχολογίας την ονομάζουν «Υπερεγώ».

Ξεπερνώντας τις διαταξικές ουμανιστικές θέσεις περί ευτυχίας, τα αφομοιωμένα, προσαρμοσμένα προς κατανάλωση, προτάγματα του τύπου «Ζήσε την ζωή σου» (be happy αφασία), τις διανοουμενίστικες ευαισθησίες βολεμένων, μπορούμε να εκτιμήσουμε πως η σύνθεση της δικιά μας υποκειμενικής ταυτότητας για την ατομική και συλλογική χειραφέτηση, ξεκινά με την άρνηση των ρόλων και συνεχίζει με ρήξη με τους θεσμούς της εξουσίας.

Μάταιος ο δρόμος κάποιου που αναζητά την ταυτότητα του, την στιγμή που βρίσκεται οικιοθελώς βαθιά μέσα στα πεδία ελέγχου των θεσμών. Η αναζήτηση του συνεχώς παραπλανάται από σειρήνες, κουδούνια, ξυπνητήρια, ψαλμούς, συμβουλές, διαγγέλματα, συνεδρίες...

Οι αρνήσεις πάντα αγγίζουν με απόρριψη την αστική ταυτότητα και τους παρελκόμενους ρόλους. Αν οι «αποτυχημένοι» χειρίζονται μέτρια τους ρόλους τους, οι απροσάρμοστοι τους αρνούνται συστηματικά. Όσοι επεξεργάζονται την πρακτική αυτής της άρνησης, εκτρέποντας την ροή του καθημερινού τεμαχισμένου χρόνου, ανακαλύπτουν ξανά τη ζωή και αργά ή γρήγορα εγκαταλείπουν μια για πάντα την αστική τους ταυτότητα.

[Λίγα λόγια για το φαινόμενο της μετανάστευσης]

Η μετανάστευση οργανωμένη ή όχι, δεν αποτελεί μια καινούρια πτυχή στην ιστορία των ανθρώπινων κοινωνιών αλλά ένα φαινόμενο που τα ίχνη του χάνονται στο βάθος του χρόνου. Η πραγματικότητα όσον αφορά την Ελλάδα είναι ότι τα τελευταία χρόνια δέχεται ένα μεγάλο αριθμό μεταναστών, γεγονός που οφείλεται κυρίως στη γεωγραφική της θέση που την έχει καταστήσει πύλη εισόδου για τους πληθυσμούς που μετακινούνται από Ασία με απώτερο σκοπό να περάσουν στις βορειότερες χώρες της Ευρώπης

Κατά τη δεκαετία του '90 η Ελλάδα δέχεται το πρώτο μεγάλο κύμα μεταναστών κυρίως από βαλκανικές χώρες με τους αλβανούς να αποτελούν το μεγαλύτερο πληθυσμιακό κομμάτι. Το ελληνικό κράτος εμφανίζεται χωρίς ίχνος μεταναστευτικής πολιτικής, γεγονός που δεν το εμπόδισε να χρησιμοποιήσει - εκμεταλλευτεί τους μετανάστες αποκομίζοντας πολλά οφέλη. Στην εργασία αυτών των μεταναστών στηρίχθηκε η ανάκαμψη της οικονομίας τόσο στα μεγάλα αστικά κέντρα όσο και στη περιφέρεια (τα περισσότερα έργα που πραγματοποιήθηκαν για την ολυμπιάδα του 2004 αλλά και η αγροτική οικονομία στηρίχθηκε στην εργασία των μεταναστών).

Και αυτά που αντιμετώπισαν οι μετανάστες δεν ήταν παρά η εκμετάλλευση, η μαύρη εργασία, τα εξευτελιστικά μεροκάματα, ο ρατσισμός και η εγκληματοποίησή τους από τα μμε, οι επιχειρήσεις σκούπα από την αστυνομία και οι απελάσεις και φυσικά το να μην έχουν κανένα δικαίωμα για αρκετά χρόνια. Κομμάτι από αυτό το κύμα μεταναστών μπορούμε να πούμε πως έχει ενταχθεί και ενσωματωθεί στο κοινωνικό σύνολο «απολαμβάνοντας» τα ελάχιστα δικαιώματα ως πολίτες αυτής της χώρας μετά από τους μεταναστευτικούς νόμους που ψηφίστηκαν από το '98 και έπειτα. Νόμοι που στην ουσία επιδιώκουν να ελέγχουν το κομμάτι αυτών των μεταναστών παρέχοντας ψίχουλα και εισάγοντας το διαχωρισμό μεταξύ αυτών που θα καταφέρουν να αποκτήσουν τα απαραίτητα έγγραφα και σε αυτούς που θα μείνουν χωρίς χαρτιά.

[Η κατάσταση σήμερα]

Από το 2000 και μετά το δεύτερο κύμα μεταναστών που καταφθάνει στην Ελλάδα προέρχεται κυρίως από χώρες της Ασίας και της Αφρικής. Αποτελούν αυτούς που αποκαλούνται «χωρίς χαρτιά» αυτούς που δέχονται πλέον τη μεγαλύτερη ταξική/εθνική/σεξιστική καταπίεση και το θεσμισμένο και διάχυτο κοινωνικό ρατσισμό. Όσοι επιλέγουν να φύγουν από τις χώρες τους, δεν φεύγουν παρά επειδή αυτές έχουν καταστεί αντικείμενο εκμετάλλευσης και λεηλασίας από τα δυτικά κράτη και τις πολυεθνικές που εδρεύουν σε αυτά. Οι πόλεμοι σε Αφγανιστάν και Ιράκ ή οι «αντι-τρομοκρατικές επιχειρήσεις» όπως η εξουσία τις ονομάζει, έχουν δημιουργήσει μεγάλα ρεύματα φυγής από αυτές τις χώρες προς τις δυτικές καπιταλιστικές. Αλλά και η εξαθλίωση που επικρατεί σε αυτές τις χώρες, καθώς και η περιβαλλοντική καταστροφή -παράγωγο της εγκληματικής διαχείρισης της φύσης από τον καπιταλισμό - δυναμώνουν ακόμα περισσότερο τα ανθρώπινα αυτά ρεύματα. Οι κάτοικοι αυτών των χωρών βιώνουν εμφύλιους πολέμους και

καταστροφές. Αρκεί να αναφέρουμε πως 42 εκατομμύρια άνθρωποι μετακινήθηκαν μόνο το 2008 λόγω επεκτατικών πολέμων και εμφύλιων συρράξεων, χρεοκοπημένων οικονομιών, απολυταρχικών καθεστώτων...

Γιατί λοιπόν να μένουν οι κάτοικοι της περιφέρειας εκεί που μόνο φτώχεια και θάνατος τους περιμένουν; Διότι όποιος λέει για τους μετανάστες «να φύγουν» πρέπει να λέει και πού να πάνε.

[Η αντιμεταναστευτική πολιτική και ο θεσμικός ρατσισμός]

Τους τελευταίους μήνες η παράνομη μετανάστευση έχει αναχθεί ως ένα από τα πιο σημαντικά προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπίσει το ελληνικό κράτος που εξαπολύει ένα πρωτοφανές πογκρόμ σε όλη την επικράτεια. Πλέον η παράνομη μετανάστευση δεν καταπολεμάτε μόνο με τις γνωστές μεθόδους στα χερσαία και υδάτινα σύνορα (δολοφονίες στα σύνορα και απελάσεις) αλλά και στο εσωτερικό των μεγάλων πόλεων. Καθημερινές επιχειρήσεις σκούπα, εκκενώσεις κτηρίων που βρίσκουν καταφύγιο οι μετανάστες (εφετείο), εκκένωση και εμπρησμός του καταυλισμού στη Πάτρα, αλλά και επιθέσεις σε μετανάστες από ακροδεξιά στοιχεία με την συγκάλυψη της ονομασίας «επιτροπές κατοίκων» (Αγ. Παντελεήμονας, πλ. Αττικής). Τα γεμάτα στρατόπεδα συγκέντρωσης και η εξαγγελία για τη

πόλεμος / λεηλασία / εξαθλίωση / ξεριζωμός
κάρκες στα σύνορα / πηγάδι στο αιγαίο / σφαίρες
συνοριαφυλάκων / δουλεμπόριοι συλλήψεις /
πολύμηνες κρατήσεις / βασανιστήρια / απελάσεις /
στρατόπεδα συγκέντρωσης / κρατητήρια
επιχειρήσεις σκούπα / εκκενώσεις κτηρίων / εμπρησμός
του καταυλισμού στη Πάτρα / ρατσιστικές επιθέσεις
από μπέτσους και παρακρατικούς
θεσμική και διάχυτη ρατσιστική βία / καταναγκαστική
πορνεία / εκμετάλλευση / καταπίεση / εξευτελισμοί /
απαξίωση της ανθρώπινης ζωής

ΚΑΘΕ ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΜΕ ΒΙΑ, ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ
ΠΟΥ ΚΡΑΤΟΥΝΤΑΙ ΣΤΟ Α.Τ. ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ / ΣΥΖΗΤΗΣΗ

/ ΠΡΟΒΟΛΗ ΒΙΝΤΕΟ /
/ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ CLANDESTINA /
/ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ /
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18/09 ΩΡΑ: 20:00
ΕΝΤΕΥΚΤΗΡΙΟ ΤΡΕΝΟΥ

Συνέλευση αναρχικών, αναξαρτουαντών-τών και αλληλέγγυων Αγρινίου

δημιουργία καινούριων δείχνουν τη στάση μηδενικής ανοχής που έχει αποφασίσει να κρατήσει το ελληνικό κράτος.

Μέσα σε αυτό το αντιμεταναστευτικό κλίμα που έχει δημιουργηθεί, το ελληνικό κράτος θεσπίζει ακόμη πιο σκληρές πολιτικές όσον αφορά τους μετανάστες. Η πολιτική που ακολουθεί το ελληνικό κράτος συμβαδίζει απόλυτα με την πολιτική της ΕΕ. Η Ευρώπη φρούριο θωρακίζει ακόμη περισσότερο τα σύνορά της απέναντι στους μετανάστες. Ούτως ή άλλως ένα γνώρισμα της παγκοσμιοποίησης είναι η λήψη αποφάσεων από πολλές χώρες συντονισμένα. Πλέον, για τα κρίσιμα ζητήματα διεθνούς φύσεως δεν αποφασίζει μεμονωμένα η Ελλάδα ουσιαστικά συναινεί και αφομοιώνει νομοθετικά κοινοτικές Οδηγίες & Κανονισμούς – υλοποιώντας τις δεσμεύσεις που αναλαμβάνει σε διεθνές επίπεδο. Ουσιαστικά όταν τα κόμματα και δημοσιογραφικά τους φερέφωνα ωρύνονται για την επίλυση των «προβλημάτων που δημιουργούν οι μετανάστες» αποδεικνύεται ξανά ότι το εν λόγω θέμα χρησιμοποιείται για λόγους εσωτερικής προπαγάνδας.

Η προσφυγιά και η μετανάστευση στα δυτικά με παρουσιάζεται ως «πρόβλημα». Αλλά δεν αναφέρεται ποτέ ως αποτέλεσμα. Διότι αν αντιμετωπιστεί ως αποτέλεσμα, θα πρέπει να αναφερθούν και τα αίτια...

Η Ελλάδα ζητά και τελικά φαίνεται πως η συμβολή της ΕΕ στη φύλαξη των συνόρων είναι δεδομένη. Η frontex (υπηρεσία για τον έλεγχο των συνόρων) αναβαθμίζεται και ενισχύεται θεσμικά και εξοπλιστικά. Ακόμη προωθείται η πρακτική των απελάσεων παρακάμπτοντας νομικές διαδικασίες (δυνατότητα 18μηνης φυλάκισης, απελάσεις παιδιών και ηλικιωμένων). Η συμφωνία μεταξύ Ιταλίας και Λιβύης -η συμφωνία αυτή επιτρέπει στην Ιταλία να στέλνει πίσω τους μετανάστες που φεύγουν από τις ακτές της Λιβύης και να τους συλλαμβάνει πριν φθάσουν στις ιταλικές ακτές-, αλλά και η θέληση της Ελλάδας για ανάλογη συμφωνία με τη Τουρκία δείχνει τη προσπάθεια της ΕΕ το κύμα των μεταναστών να ανακόπτεται έξω από τα σύνορα της.

[Ο διάχυτος κοινωνικός ρατσισμός]

Θεσμικός ρατσισμός συμπληρώνεται από τον διάχυτο, ο οποίος συντονίζεται με την κίνηση του κοινωνικού σώματος. Οι ταγοί του ρατσισμού, στηρίζουν τα κατάπτυστα ιδεολογήματά τους κυρίως πίσω από δύο επιχειρήματα. Το πρώτο λέει πως «οι μετανάστες μας παίρνουν τις δουλειές και ρίχνουν τα μεροκάματα». Η ανεδαφικότητα του επιχειρήματος έγκειται στο γεγονός πως, αν και οι δουλειές

δεν είναι ιδιοκτησία κανενός, οι μετανάστες καταπιάνονται με εργασίες κοινωνικά απαξιωμένες που κανένας Έλληνας μέχρι πρότινος δεν καταδέχονταν να ασχοληθεί. Όσο για τα μεροκάματα αποκλειστική ευθύνη έχουν τα αφεντικά και οι εκβιαστικοί τους ελιγμοί. Το δεύτερο ισχυρίζεται πως «η αύξηση εγκληματικότητα οφείλεται στους μετανάστες». Στατιστικά, πουθενά δεν έχει συνδεθεί η εγκληματικότητα με το φαινόμενο της μετανάστευσης. Η παραβατικότητα, μικρή ή μεγάλη, συνδέεται με τις κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες που επικρατούν σε κάθε χώρα και που σε κύρια βάση ορίζονται από την κεφαλαιοκρατική ελίτ. Και όποιος ξεχνάει ως θυμηθεί ή ας ρωτήσει πως ονόμαζαν τους Έλληνες μετανάστες στο εξωτερικό. «Βρωμοέλληνες», «χαρτοκλέφτες», «μαυροκέφαλοι» (γκασταμπάιτερ) ήταν μερικά από τα κοσμητικά τους επίθετα σε Αμερική, Ιταλία και Γερμανία

Οι μετανάστες και παιδιά τους αποτελούν βαλβίδα αποσυμπίεσης για τους καταπιεσμένους «εγχώριους» στα σχολεία, τα γειτονιάς, το δρόμο και παντού. Είναι το «υποδεέστερο Άλλο», ότι πρέπει για ασκήσεις μίσους και υπεροχής.

Για τα αφεντικά, οι μετανάστες πέρα από σάκο του μποξ, αποτελούν και μια καλή ευκαιρία για εξέλιξη και ξεζούμισμα με το λιγότερο δυνατό κόστος. Πρόσφατα παραδείγματα, η επίθεση με βιτριόλι στην Κ. Κούνεβα αλλά και πριν κάποιες μέρες η εργατική δολοφονία δύο «τριτοκοσμικών» μεταναστών, που ενώ καθάριζαν τα λύματα αποχετεύσεων στα βόρεια προάστια των Αθηνών έπαθαν ασφυξία από τις αναθυμιάσεις διότι δεν είχαν παρθεί τα στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας και τελικά βρήκαν τραγικό θάνατο πνιγμένοι μέσα στα λύματα... Άραγε, πόσοι «εγχώριοι» θα μπορούσαν να έχουν αυτή την κατάληξη;

Πίσω από το ρατσισμό, οχυρώνεται η έννοια της ιδιοκτησίας και ο θεσμός της ελληνορθόδοξης οικογένειας. Οχυρώνεται, αλλά και επιτίθεται με εξευτελισμούς,

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
που κρατούνται στο Α.Τ. Αγρινίου

«Τον απελασμένο, που σου αρπάξει το τελευταίο ψωμί, σαν εχθρό τον αντιμετωπίζεις. Μ'α τον κλόρτη, που δεν κίνησε ποτέ του δεν ορμάς ν'αρπάξεις το λαρύγγι» (Μαρκετ)

Εδώ και δύο μήνες μετά το πογκρόμ κατά των μεταναστών σε όλη την χώρα και την επίθεση και καταστροφή του καταυλισμού της Πάτρας στο 2ο Α.Τ. Αγρινίου κρατούνται 16 μετανάστες κάτω από ένα ιδιότυπο καθεστώς φυλάκισης. Το κράτος και το κεφάλαιο εξαντλεί την "δικαιοσύνη" του στους κατατρεγμένους αυτού του κόσμου. Όταν η κοινωνία γυρίζει και αυτή την πλάτη, γίνεται συνένοχη σε ένα διαρκές έγκλημα κατά της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
για ένα κόσμο χωρίς κράτη, πατρίδες, θρησκείες και σύνορα

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ
Σάββατο 17/10, ώρα 11:30, πλατεία Συντριβανίου
Συνέλευση αναρχικών, αντιεξουσιαστών/τριών και αλληλέγγυων Αγρινίου

ΟΙ 23 ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ
Που βρίσκονται στοιβαγμένοι στα κρατητήρια του Α.Τ. Αγρινίου, μετά τη βίαιη εκκένωση του καταυλισμού της Πάτρας από δυνάμεις καταστολής, παρακρατικούς και "νοικοκυραίους".

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ ΤΟΥΣ
ΠΕΜΠΤΗ 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ : ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΤΟ ΣΙΝΤΡΙΒΑΝΙ ΩΡΑ 11:00

ΕΥΝΑΥΛΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΓΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΡΟΥΚΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΙΣΟΔΗ ΠΡΩΤΗΣ ΜΑΓΚΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
Συνέλευση αναρχικών, αντιεξουσιαστών-τριών Αγρινίου για την αλληλέγγυα στους μετανάστες

αποκλεισμούς, βασανισμούς, «επιτροπές κατοίκων», στιλέτα και δίκαννα, στην μητρόπολη και την επαρχία, στον Αγ. Παντελεήμονα και την Πάτρα, στη Μανωλάδα, το Αγρίνιο...

Ο διάχυτος ρατσισμός που έρπεται μέσα στις πόλεις, τα χωριά, τους δρόμους, τα χωράφια και τις πλαγιές με την πρώτη αφορμή μετατρέπεται και τον πιο φιλήσυχο ιδιοκτήτη σε αδίστακτο και ετοιμοπόλεμο υπερασπιστή του «ζωτικού χώρου» του.

Φαίνεται πως στη χώρα της φιλοξενίας με τα ωραία μάρμαρα και τις καταγάλανες παραλίες, ο Ξένιος Δίας στην περίπτωση των μεταναστών δείχνει το πιο αμείλικτο και άγριο πρόσωπό του...

[Το αδιέξοδο του πολιτικού ασύλου]

Πρόκειται για θεσμό που υπάρχει εδώ και πολλά χρόνια, συνίσταται στο ότι κάποια πρόσωπα αναγκάζονται να φύγουν από τον τόπο τους επειδή διώκονται λόγω των πολιτικών τους ή των θρησκευτικών τους πεποιθήσεων. Αργότερα, με τις διεθνείς συμβάσεις που υπογράφηκαν από πολλές χώρες στα πλαίσια του ΟΗΕ στην αρχή της δεκαετίας του 1950 διευρύνθηκε ο ορισμός ώστε να περιλάβει κάθε είδους δίωξη – οπότε να κορηγείται άσυλο και για λόγους περισσότερο ανθρωπιστικούς παρά πολιτικούς. Εν μέσω ψυχρού πολέμου βέβαια αυτές οι συμβάσεις αποτέλεσαν και όπλο πολιτικής πίεσης.

Με τα σημερινά δεδομένα, η αναγνώριση κάποιου ως πολιτικού πρόσφυγα και η χορήγηση σε αυτόν πολιτικού ασύλου σημαίνει ότι ένα κράτος αναγνωρίζει ότι υπάρχουν πόλεμοι και θύματα πολέμου, δικτατορία, κατοχή, βασανιστήρια, απάνθρωπες συνθήκες... Επίσης αναγνωρίζει πως υπάρχει λεηλασία, κυρίως των χωρών της Ασίας και της Αφρικής από τα ανεπτυγμένα δυτικά κράτη, τις πολυεθνικές εταιρίες, που εκδιώκουν ή σφαιριάζουν τους γηγενείς πληθυσμούς. Έτσι ταυτόχρονα καταρρέει και το παραμύθι της παγκοσμιοποίησης ότι δήθεν ο κόσμος είναι ένα «μεγάλο χωρίο» και όπου ο ένας βοηθάει τον άλλο.

Για παράδειγμα:

Πώς να αναγνωρίσει καθεστώς πολιτικού πρόσφυγα το ελληνικό κράτος σε ιρακινούς ή αφγανούς υπηκόους, όταν το ίδιο έχει στρατό στα πλαίσια διεθνούς επέμβασης; Είναι σαν αναγνωρίζει τον εαυτό του ως κατοχική δύναμη.

Πώς να αναγνωρίσει καθεστώς πολιτικού πρόσφυγα σε γεωργιανούς, ότι δηλαδή η Ρωσία συνεχίζει και κατέχει τμήμα του γεωργιανού κράτους και εκδιώκει τους γεωργιανούς υπηκόους από τις περιοχές της Αμπχαζίας και της Οσετίας (διαδικασία «βαλκανιοποίησης») όταν την ίδια στιγμή υπογράφει συμβάσεις με τη Ρωσία για ενεργειακά και οπλικά θέματα; Το ίδιο συμβαίνει και με την Τσετσενία που επικρατεί ένας διαρκής ακύρηκτος πόλεμος.

Πώς να αναγνωρίσει καθεστώς πολιτικού πρόσφυγα σε αφρικανούς, όταν αυτό θα σημαίνει ότι αναγνωρίζει ότι δυτικές πολυεθνικές λεηλατούν σταθερά για δεκαετίες τις χώρες τους;

Εν τέλει, πώς είναι δυνατόν το ελληνικό κράτος να έχει διπλωματικές σχέσεις με ένα κράτος, όταν την ίδια στιγμή αναγνωρίζει στους πολίτες αυτού πολιτικό άσυλο;

Για αυτό με βάση τις νέες ρυθμίσεις, καταργείται ουσιαστικά κάθε έννοια προστασίας των προσφύγων και τροποποιούνται προς το χειρότερο ακόμη και οι σημερινές άθλιες διαδικασίες και πρακτικές χορήγησης ασύλου. Αφού, λοιπόν, η Ελλάδα δεν μπορεί να αγνοήσει την ύπαρξη δεκάδων χιλιάδων

προσφύγων που ζουν εντός συνόρων της, θα αναλάβει δράση να τους εξαφανίσει με νομοθετικές ρυθμίσεις.

Έτσι από τις 30 Ιουνίου 2009 δημοσιεύτηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως το Προεδρικό Διάταγμα (ΠΔ) 81, το οποίο τροποποιεί την ρύθμιση σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα, με το οποίο η κατάσταση δυσχεραίνει ακόμα πιο πολύ. Ενδεικτικά η Ελλάδα κορηγούσε πολιτικό άσυλο μόνο στο 0,05% - 1% των αιτήσεων που υποβάλλονται. Το εξευτελιστικό αυτό ποσοστό των εγκρίσεων οφειλόταν κυρίως στις εγκρίσεις της Δευτεροβάθμιας Επιτροπής Προσφύγων, η οποία πλέον καταργείται.

[Το ζήτημα της αλληλεγγύης]

Η αλληλεγγύη στους μετανάστες και τις μετανάστριες ξεκινάει από την αντίληψη της ενσυναίσθησης, δηλαδή το να καταφέρνει κάποιος να μπαίνει στη θέση του Άλλου. Πως θα φαίνονταν σε κάποιον να βρίσκονταν σε μια χώρα με αδιάκοπο πόλεμο, να φεύγει από αυτή ταξιδεύοντας μέρες και μήνες, αντιμετωπίζοντας πνιγμούς, νάρκες και σφαίρες, για να καταλήξει ετοιμόρροπος σε κάποιο άγνωστο τόπο, έτοιμος να αντιμετωπίσει τη βία του ρατσισμού, των θεσμών, της εκμετάλλευσης και τελικά να βρεθεί ανώνυμος και στοιβαγμένος σε ένα κρατητήριο χωρίς καμιά προοπτική για κάτι καλύτερο; Κανένας μετανάστης και μετανάστρια δεν είχε ονειρευτεί όταν ήταν παιδί να αντιμετωπίζει τα ελληνορθόδοξα μαχαίρια των θλιβερών συμμαχιών παρακρατικών και «αγανακτισμένων πολιτών» στον Αγ. Παντελεήμονα ή να βρεθεί φυλακισμένος με άλλα 20 άτομα στα κρατητήρια του Α.Τ. Αγρινίου.

Η αλληλοβοήθεια, ως κομμάτι της έμπρακτης και διάχυτης αλληλεγγύης, ενδυναμώνεται και μετουσιώνεται σε πολιτική πράξη όταν δεν μένει στην διαπροσωπική σχέση και τις προσωπικές ευαισθησίες, αλλά όταν σβήνει τις διαχωριστικές γραμμές και επιλέγει να συναντιέται με τον «ξένο» συνειδητά με όρους εμπιστοσύνης. Η αλληλοβοήθεια αυτή δεν μπορεί να συσχετιστεί σε καμιά περίπτωση με την φιλανθρωπική «ανιδιοτέλεια» των «μεγαλόψυχων» ουραγών, που από την μία ελεημονούν και από την άλλη εκμεταλλεύονται στην καθημερινότητά τους μετανάστες αλλά και συμβάλουν με την στάση ή την θέση τους στην συστηματική λεηλασία ολόκληρου του τρίτου κόσμου.

Η αλληλεγγύη, ξεπερνά τους πλαστούς εθνικούς και θρησκευτικούς διαχωρισμούς και τις προκαταλήψεις, αποτελεί μια βαθμίδα προς συνεύρεση και σύμπραξη και πηγάζει από το γεγονός πως οι μηχανισμοί, οι συνθήκες και οι αιτίες που οδηγούν στην υποταγή σε μια αβίωτη ζωή είναι ίδιοι και για τους «ντόπιους» και για τους «ξένους» καταπιεσμένους και εκμεταλλεόμενους, με τη διαφορά ότι στους δεύτερους εκφράζεται με τον πιο ειδικό τρόπο.

Μια αλληλεγγύη, που εκφράζεται διάχυτα και δεν γυρεύει πολιτικά ανταλλάγματα και ψήφους, που αποτελεί συνιστώσα του αγώνα των μεταναστών για αξιοπρέπεια και χειραφέτηση και ανοίγει μέτωπα με κάθε είδος ρατσισμού από όπου και αν αυτός πηγάζει ή προέρχεται.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Συνέλευση αναρχικών, αντιεξουσιαστών/τριών και αλληλέγγυων Αγρινίου

Χρονικό κινήσεων και δράσεων στο Αγρίνιο για την αλληλεγγύη στους μετανάστες

Μετά την καταστροφή και τον εμπρησμό του καταυλισμού στην Πάτρα οι μετανάστες που διέμεναν εκεί, όπως και πολύ άλλοι που συλλαμβάνονταν μεταφέρθηκαν στα κατά τόπους Α.Τ. της επικράτειας. Έτσι και στο Αγρίνιο 23 αφγανοί, ιρανοί και σουδανοί μετανάστες βρέθηκαν στο Α.Τ. Αγρινίου. Οι 23 μετανάστες στοιβάχθηκαν σε ένα χώρο που κανονικά λειτουργεί ως χώρος προσωρινής κράτησης, χωρίς φυσικό αερισμό και φωτισμό. Στις 11/12 Αυγούστου 8 από αυτούς μεταφέρθηκαν στο Γ. Νοσοκομείο Αγρινίου με συμπτώματα αφυδάτωσης, εμφανώς καταβεβλημένοι από τις συνθήκες κράτησης.

Αλληλέγγυες και αλληλέγγυοι, με το που πληροφορήθηκαν το γεγονός επισκέφθηκαν το νοσοκομείο του Αγρινίου για να διαπιστώσουν την εγκυρότητα της είδησης (η οποία προβλήθηκε από τοπικό μμε) και να έχουν μια από πρώτο χέρι ενημέρωση. Επίσης επισκέφθηκαν και το Α.Τ. Αγρινίου προσπαθώντας να έχουν μια άμεση επαφή με τους μετανάστες. Παράλληλα καλέστηκε ανοιχτή συνέλευση στο Πανεπιστήμιο με στόχο την οργάνωση κινήσεων αλληλεγγύης. Έτσι στις 20/08/09 το πρωί πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αντιπληροφόρησης στην πλατεία στο σιντριβάνι και το βράδυ συναυλία αλληλεγγύης στην πλατεία Δημάδη, με την συμμετοχή των τοπικών σχημάτων Passengers, Amók και 45crew, στα πλαίσια της Συνέλευσης αναρχικών, αντιεξουσιαστών/τριών και αλληλέγγυων Αγρινίου. Παράλληλα, μέσω ανοικτών διαδικασιών, προσφέρθηκε στους κρατούμενους μετανάστες υλική στήριξη (ρούχα, σαπούνια, τσιγάρα, τηλεκάρτες κτλ) καθώς επίσης και νομική βοήθεια. Εδώ να τονίσουμε πως ο δικηγορικός και ιατρικός σύλλογος της πόλης απλά ...σίγησε.

Ακολούθως, στις 18/09/09 πραγματοποιήθηκε συζήτηση/προβολή για το ζήτημα των μεταναστών και της αλληλεγγύης στο εντευκτήριο τρένου.

Στις 17/10/09, καλέστηκε συγκέντρωση / πορεία με κεντρικό αίτημα την «άμεση απελευθέρωση των μεταναστών του Α.Τ. Αγρινίου». Όμως, μια μέρα πριν το κάλεσμα για την συγκέντρωση-πορεία, ενημερωθήκαμε πως οι 16 προσφυγές που είχαν απομείνει στο ΑΤ, μετακινήθηκαν σε άγνωστο, προορισμό. Πιθανό να μετακινήθηκαν στην Πάτρα ή και να αφέθηκαν «ελεύθεροι».

Συνεπώς, με τα νέα δεδομένα, μεταβλήθηκε και η στοχοθεσία του καλέσματος. Πραγματοποιήθηκε, λοιπόν, συγκέντρωση με την συμμετοχή 40 περίπου ατόμων που διήρκεσε περίπου 3 ώρες. Στην συγκέντρωση μοιράστηκαν κείμενα, ενώ είχαν αναρτηθεί και πανό που έγραφαν «ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ» και «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ».

Στις 28/11/09 πραγματοποιήθηκε εκδήλωση/συζήτηση/παρουσίαση μπροσούρας στο εντευκτήριο τρένου για την παρανομοποίηση της εργασίας ως κρατική στρατηγική για την μετανάστευση, από αυτόνομες ομάδες από την Αθήνα και την στήριξη του ιού αταξίας και της σύνθεσης αποκλινοσών συμπεριφορών.

Η «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ» ΚΡΑΤΑ ΛΟΣΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΔΡΟΝΙΑ

8 Νοεμβρίου

τέσσερις μετανάστες από την Γεωργία που δούλευαν σε ελαιοκαλλιέργειες στο Μεσολόγγι, δέχτηκαν επίθεση και άγριο ξυλοδαρμό από 15 περίπου άτομα νεαρής ηλικίας με λοστούς και καδρόνια με συνέπεια να μεταφερθούν στα επείγοντα του νοσοκομείου του Μεσολογγίου.

Τι συνέβη;

Οι μετανάστες απαίτησαν την καταβολή των δεδουλευμένων από τον ιδιοκτήτη των χωραφιών στα οποία δούλευαν. Κατόπιν συνεννόησης με το αφεντικό, έδωσαν ραντεβού σε μια παλιά αποθήκη προκειμένου να πάρουν τα κρωστούμενα. Εκεί, όμως, διαπίστωσαν ότι ο ιδιοκτήτης και ο γιος του, τους είχαν στήσει ενέδρα, όπου τους ξυλοκόπησαν τραυματίζοντάς τους σοβαρά.

**Ο διάχυτος κοινωνικός ρατσισμός,
συνεχίζει να έρπεται μέσα στις
πόλεις, τα χωριά, τους δρόμους
και τα χωράφια...**

Είναι αυτός που συναινώντας επιτρέπει να ορθώνονται συρματοπλέγματα, να τοποθετούνται νάρκες να «εκπυρσοκροτούν» υπηρεσιακά, να οπλίζονται δίκαννα, να ορθώνονται ελληνορθόδοξα στίλετα, να οργανώνονται ρατσιστικές και φασιστικές επιθέσεις, να μετατρέπεται ο κάθε φιλήσυχος ιδιοκτήτης σε αδίστακτο και ετοιμοπόλεμο υπερασπιστή του «ζωτικού χώρου» του.

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ

συνέχεια αποκλινοσών συμπεριφορών, ιός αταξίας

Να γκρεμίσουμε τους εθνικούς μύθους!

Η εθνική «μας» ιστορία βρίθεται από ψεύδη, αποσιωπήσεις και ουκ ολίγες είναι οι περιπτώσεις που τα γεγονότα αναστρέφονται ολοκληρωτικά. Η εθνική ιστορία έχει κλειδαμπαρώσει την πόρτα του σκοτεινού της υπογείου που βρίσκονται θαμμένες ιστορίες γενοκτονιών, σφαγών και φρικαλεοτήτων. Και παρ' όλα αυτά οι παρελάσεις συνεχίζουν να παρελαύνουν, υπό την στήριξη των χειροκροτητών τους, ενώ τα μνημεία που δοξάζουν ιερά εγκλήματα και ενδόξους φονιάδες, στέκουν αγέχωρα στο τοπίο των πόλεων και των χωριών.

Στις 22 Σεπτεμβρίου 1821 ελληνικές δυνάμεις, με αρχηγό τον Θ. Κολοκοτρώνη, καταλαμβάνουν την Τριπολιτσά και επί τρεις μέρες εκτέλεσαν το «ιερό χρέος» τους, δηλαδή σφαγίασαν 32.000 αμάχους τούρκους και εβραίους -άντρες, γυναίκες, παιδιά και βρέφη.

Στον Ύμνο εις την Ελευθερίαν, ο Διονύσιος Σολωμός αφιέρωσε 39 κεντρικές στροφές ομολογώντας την σφαγή της Τριπολιτσάς. Ιδού δύο από αυτές :

Κοίτα χέρια απελπισμένα
Πως θερίζουνε ζωές
Χάμου πέφτουμε κομμένα
Χέρια, πόδια, κεφαλιές. (στροφή 64η)

Και παλάσκες και σπαθία
Με ολοσκόρπιστα μυαλά,
Και με ολόσχιστα κρανία
Σωθικά λαχταριστά. (στροφή 65η)

Η παρακάραξη της ιστορίας είναι το μεγαλύτερο όπλο του εθνοφασισμού. Δεν υπάρχουν «ιστορικές αναγκαιότητες», παρά μόνο εθνικοί στρατοί που εξοντώνουν μέχρι να αλληλοεξοντωθούν.

Quiz για... γερούς λύτες.

Είναι ψωνισμένοι. Έχουν άγριο βλέμμα και το παίζουν νταήδες. Όλοι τους βρίζουν και τους αποκαλούν «βύσματα». Κόβουν κάθε μέρα κλίσεις και κάνουν συνεχώς παρατηρήσεις στους οδηγούς. Επίσης στραβοκοιτάνε τους μετανάστες και όποιον δεν τους αρέσει η φάτσα του.

Ποιοι είναι;

Εάντια σε κάθε είδους εξουσία και σε κάθε κοινωνική τους σηματοχία

Η πόλη μπάνει σε γυλά; Δεν ψαρώνουμε; Τορμποκαγένοται; Δε μαςάμε... Κοιτάει περιέργα; Τους κοιτάει και εμείς;

Οι δημοσιογράφοι
ζωστά!

Τι έγινε; Πόσες ώρες χρειάζονται για να γίνει μια πληροφορία γεγονός. Τόσες όσες χρειάζεται ο καθένας, για να χωρέσει το γεγονός σε κάποιο σημείο του κορμιού του. Συνήθως ενυπάρχουν μικρά, διάσπαρτα κομμάτια στο σβέρκο, στα μάτια, στην καρδιά, στα γόνατα, στο στομάχι, ώσπου όλα μαζί συναντιούνται και συνθέτουν το γεγονός. Αργεί να ολοκληρωθεί γιατί το εμποδίζει η άρνηση ενός βαθύτερου ενστίκτου αναπροσαρμογής της πραγματικότητας. Αυτή είναι η πραγματική δυσκολία, όταν αντιμετωπίζεις κάτι που ξαφνικά αλλάζει τα δεδομένα. Μερικές φορές, όσο πιο κοντά είσαι στο να υποδεχτείς το γεγονός, τόσο πιο έντονα είναι τα σημάδια της πάλης μεταξύ του πριν και του μετά. Ξέρεις ότι, είναι απλά μια αντίδραση στη δράση, μα συμβαίνει τόσο ακούσια σαν μέρος ενός προσχεδιασμένου τελετουργικού.

Τι έγινε; Όσο εσύ κάθισα σε ένα τραπέζι παρέα με έναν φίλο απολαμβάνοντας καφέ, τσιγάρο και μια συζήτηση περί ανθρωπίνων ψυχισμών και των ασχολιών τους, κάποιος χωρίς καμιά προειδοποίηση χάνει τη ζωή του. Περνάς ξυστά απ' την πληροφορία, μα αποστρέφεις το βλέμμα σε μια προσπάθεια να μην σχηματιστεί το παραμικρό γεγονός μέσα σου. Εξάλλου, είμαστε πια τόσο εξοικειωμένοι με παρόμοιες εικόνες, που δεν χρειάζεται παρά ένα γνέσιμο δυσαρέσκειας, για να αρχειοθετήσεις ένα ακόμη άσχημο περιστατικό στο μπαφιασμένο χρονοντούλαπο. Όσπου το γεγονός σε βρίσκει. Είτε θες είτε όχι, ζητά το μερίδιο του στο σχηματισμό της νέας αλήθειας. Αδιαφορεί για το πόσο έτοιμος είσαι. Το γεγονός έχει συμβεί και δεν μπορεί να σε περιμένει.

Τι έγινε; Ανέμενες να συμβεί, όχι με κάποια βεβαιότητα, αλλά με ένα αμυδρό ζωγραφιστό χαμόγελο, φυλαγμένο για την περίπτωση. Και τώρα είσαι εδώ και δεν μένει παρά αυτό το παρόν σε σχηματισμό και αέναη εξέλιξη. Κι όμως έχεις ήδη σηκώσει το επόμενο πόδι. Θυμάμαι, όσο μπορώ. Ολοένα και πιο πολύ γίνεται και ξανά γίνεται. Δεν μπορείς ποτέ να προετοιμάζεσαι για κάτι τόσο όμορφο.

Τι έγινε; Όσα γινόταν πάντα. Η αλήθεια και το ψέμα. Όλα και τίποτα. Ομόκεντροι κύκλοι που μεγαλώνουν ως τον αφανισμό τους. Ζητάς βοήθεια μα πάντα κάποιος θα αργεί και κάποιος θα στέκεται σε μια σπείρα που ξεμακραίνει. Η αλήθεια και το ψέμα, ο έρωτας και η αποξένωση, τα σημάδια του πολέμου και κάμποσο λίπος από τον καιρό της ειρήνης. Παρακμάζουσες κοινωνίες σε νάρκη χειμερία, σαν λαμπιόνια τα μάτια ανοιγοκλείνουν στις επιθυμίες και σβήνουν. Το πίσω μέρος του κεφαλιού μου είναι μουδιασμένο. Η σοφία δεν χαρίζεται. Πρέπει να μάθεις να υπομένεις και να επιμένεις. Ποτέ δεν θα γίνει ολοκληρωτικά / τι χαρά.

Πολιτικές

Ήταν που ήταν λιγιστό
το καλοκαίρι στη έρημο,
τώρα βάθηκαν
να καταστρέψουν
και τις οάσεις.

Μα τα υπολόγισαν
όλα σωστά...

Αη ότι φαίνεται δακρύζει
ο χειμώνας στις ερήμους!

Αντρέας Κ.
Αδρίνιο

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε για το Παροξυσμό από τον αναρχικό σύντροφο Φίλιππα Κυρίτση. Σε αυτό το κείμενο, ο Φίλιππας, παρουσιάζοντας τις προσωπικές του σκέψεις και θέσεις, καταπίνεται με την «επικαιρότητα» της διαχρονικής «οικονομικής κρίσης», η οποία καταδεικνύεται ως επίπλαστη. Αναλύοντας το ζήτημα, γίνονται αναφορές στη βία της ελληνορθόδοξης εκκλησίας και την άμεση συσχέτισή της με τον κυρίαρχο λαϊκισμό, την σχέση αριστερών κομματιών με τον εθνικισμό, καθώς επίσης και στο Συναγερμό του στρατάρχη Παπάγου, για να καταλήξει, πως η κρίση αποτελεί τέχνασμα προς εθνική ομοψυχία.

Ακολουθως, γίνεται τεκμηριωμένη αναφορά στο μεγάλο ζήτημα της καταναγκαστικής πορνείας, που ανθεί ακόμα και κατά την διάρκεια των «μεγάλων κρίσεων», ενώ ο λαϊκισμός, ως όπλο χειραγώγησης των κυριάρχων, βρίσκει και συνεργούς και άλλους, όπως ΜΜΕ, πανεπιστημιακούς, «ανθρώπους του πνεύματος», ακόμα και καλλιτέχνες όπως ο Στέλιος Καζαντζίδης.

Στο κείμενο αυτό, γίνεται μια αιχμηρή κριτική στις κατευθύνσεις της εργατικής - μικροαστικής τάξης, ως (ψευδό)συνόλου, χωρίς όμως να απαξιώνονται οι ταξικοί αγώνες και οι κατακτήσεις τους. Για να εξαχθούν τα προσφερόμενα συμπεράσματα, δεν θα πρέπει το κείμενο να διαβαστεί αποσπασματικά, διότι ενδεχομένως θα χαθεί η προοπτική του. Τέλος, οι σημειώσεις έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

1. Με αυτή την φράση διαφήμιζε κάποια εταιρεία το προϊόν της εδώ και πολλά χρόνια.

2. Διάσημος Γερμανός φιλόσοφος της λεγόμενης "Σχολής της Φρανκφούρτης", ο οποίος έγινε γνωστός από την κριτική του στις μαρξιστικές ιδέες. Βλ. http://en.wikipedia.org/wiki/Herbert_Marcuse. Το βιβλίο του "Ο Μονοδιάστατος Άνθρωπος" (1964) υπήρξε ένα από τα βασικά θεωρητικά κείμενα στα οποία στηρίχτηκε η λεγόμενη "Νέα Αριστερά" της δεκαετίας του '60, ένα ευρύτερο πολιτικό ρεύμα που αμφισβήτησε τον παραδοσιακό μαρξισμό και έθεσε τις θεωρητικές βάσεις για τα επαναστατικά κινήματα της δεκαετίας του '60 στην Δύση

3. Διάσημος Αμερικανός αναρχικός, ο πιο γνωστός Αμερικανός αναρχικός της δεκαετίας του '70. Το βιβλίο του "Post Scarcity Anarchism" στο οποίο αποδεικνύει το ξεπέρασμα του Μαρξισμού από τις σύγχρονες οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις, τον έκανε παγκόσμια γνωστό. Στην Ελλάδα κυκλοφόρησε αποσπασματικά με πρώτο απόσπασμα το βιβλίο που κυκλοφόρησε ο αναρχικός εκδοτικός οίκος Διεθνής Βιβλιοθήκη με τον τίτλο "Άκου Μαρξιστή" στις αρχές της δεκαετίας των του '70.

4. Ο Φραγκίσκος-Νοέλ Μπαμπιέφ, γνωστός με το επαναστατικό ψευδώνυμο Γράκκος Μπαμπιέφ, υπήρξε ο ιθύνων νους μιας συνωμοσίας, η οποία αποσκοπούσε στην επιβολή της ισότητας για όλες τις κοινωνικές τάξεις. Έχοντας σαν πρότυπο το γαλλικό σύνταγμα του 1793 και το καθεστώς που είχαν επιβάλει οι Γιακωβίνοι κατά την διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης (στην οποία, άλλωστε, έλαβε ενεργό μέρος) προσπάθησε να οργανώσει στρατιωτικό πραξικόπημα που θα επανέφερε το καθεστώς των Γιακωβίνων διορθωμένο από την οικονομική ανισότητα μεταξύ των τάξεων, η οποία το χαρακτήριζε. Τα σχέδια του πραξικοπήματος αποκαλύφθηκαν από κάποιον στρατιωτικό που τα πρόδωσε και ο Μπαμπιέφ, μετά από μια μεγάλη σε διάρκεια δίκη καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτελέστηκε το 1797. Λόγω του αγώνα του για ισότητα θεωρήθηκε από πολλούς μεταγενέστερους σαν ο πρώτος κομμουνιστής.

Ο ΛΑΪΚΙΣΜΟΣ, Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Όταν για διάφορους λόγους γράφεις άρθρα σε πολύ αραιά διαστήματα, έχεις πάντα πολλά να πεις και γι' αυτό είναι δύσκολη η επιλογή του θέματος ενός άρθρου. Ιδιαίτερα, όταν ελπίζεις το άρθρο αυτό να το θυμούνται οι φίλοι σου και προπαντός οι εχθροί σου και να μην είναι ένα ακόμη κείμενο για να περνάει ευχάριστα η ώρα αυτών που θέλουν να θεωρούν τους εαυτούς τους "πολιτικοποιημένους", όπως λέγαμε παλιά, ή τέλος πάντων σκεπτόμενους ανθρώπους. Γι' αυτό και μέχρι να αποφασίσω να γράψω αυτό το άρθρο, άλλαξα πολλές φορές γνώμη για το θέμα του. Τελικά, όμως, η "επικαιρότητα" με βοήθησε να επιλέξω θέμα, μια που το άρθρο μου, για να κάνει κάποιον να το διαβάσει, εφόσον δημοσιεύεται σε περιοδικό, πρέπει να έχει σχέση μαζί της. Και λέω "επικαιρότητα" και όχι επικαιρότητα, χωρίς εισαγωγικά, γιατί στην ουσία η "επικαιρότητα" δεν είναι καθόλου επίκαιρη.

Για να μην κουράζω άλλο τον αναγνώστη, εξηγούμαι ότι "επικαιρότητα" είναι η κρίση, που έκανε ακόμη και τον πρωθυπουργό να απευθύνει διάγγελμα στον ελληνικό λαό. Όμως η κρίση δεν είναι επικαιρότητα. Έχω περάσει τα 50 χρόνια ζωής και ακούω για κρίσεις, υφέσεις, ανεργία, πληθωρισμό κλπ. από τότε που άρχισα να διαβάζω εφημερίδες, να ακούω ραδιόφωνο και να βλέπω τηλεόραση. Και προτού ακόμη κάνω όλα τα παραπάνω, θυμάμαι όλο το συγγενικό μου περιβάλλον, περιβάλλον ελεύθερων επαγγελματιών και όχι εργατών ή αγροτών, να έχουν την έλλειψη χρημάτων σαν αγαπημένο τους θέμα συζήτησης και την πολιτικολογία γύρω από αυτό το θέμα σαν προτιμητέο τρόπο επίδειξης (λέγανε, π.χ. ας ήμουν εγώ πρωθυπουργός και θα έκανα αυτό κι εκείνο κι εκείνο, κλπ.). Αν βρεθεί έστω κι ένας αναγνώστης του άρθρου αυτού να μου αποδείξει ότι στο παρελθόν οι Έλληνες λέγανε ότι είναι ευχαριστημένοι από τα οικονομικά τους και η οικονομία της χώρας χαρά θεού, εγώ θα γίνω πατριάρχης Αντιοχείας.

Θα μου πείτε ότι για κρίση μιλάνε όχι μόνο οι Έλληνες αλλά και οι Ευρωπαίοι και οι Αμερικάνοι. Αυτό εμένα δεν μου λείπει τίποτα γιατί ξέρω ότι όλοι οι πολιτικοί, μετά την διάδοση των σοσιαλιστικών ιδεών που επικέντρωναν στην φτώχεια του λαού, στο τέλος του 19ου και στις αρχές του 20ου αιώνα, προκειμένου να είναι αρεστοί στους ψηφοφόρους τους, ή στο κοινό γενικότερα, υποσχόντουσαν μια εξασφαλισμένη επιβίωση, "πολλά λεφτά και εισόδημα μεγάλο"¹. Και βέβαια, για να πιάσουν τέτοιες υποσχέσεις, θα έπρεπε το κοινό να μην έχει άλλο κεντρικό ενδιαφέρον από την επιβίωση (μονοδιάστατο άνθρωπο χαρακτήρισε στο ομώνυμο βιβλίο το χαρακτηριστικό δείγμα ανθρώπου από αυτό το κοινό, ο Χέρμπερτ Μαρκούζε²). Και αν κατά την εποχή της στέρησης (scarcity), όπως την ονομάζει ο Μάрайη Μπούκτσιν³, είχε νόημα η επικέντρωση του πολιτικού και του κοινωνικού ενδιαφέροντος στην επιβίωση, σήμερα, που η Ευρώπη και η Αμερική, εδώ και πολλές δεκαετίες, ζουν την εποχή μετά την στέρηση (post-scarcity), όπως την ονομάζει ο Μπούκτσιν, η επικέντρωση στην οικονομική διάσταση του ανθρώπου και οι υποσχέσεις για εξασφαλισμένη επιβίωση, ακούγονται για οποιονδήποτε δεν κουβαλάει στο μυαλό του όλη την σαβούρα του παρελθόντος (π.χ. θρησκεία, πατρίδα, οικογένεια, λαό κλπ.) τόσο ψεύτικα, βαρετά και κουραστικά, όσο και η συζήτηση για την παρουσία του Χριστού σαν σώμα και σαν αίμα κατά την χριστιανική τελετή της Θείας Ευχαριστίας (την γνωστή μεταλαβιά). Κι όμως δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι κήκαν ζωντανό επειδή αρνιόντουσαν την παρουσία του Χριστού σαν σώμα και σαν αίμα κατά την χριστιανική τελετή της Θείας Ευχαριστίας.

Θα μου πείτε: Έχει εξαλειφθεί η φτώχεια στην Ευρώπη και στην Αμερική (εννοούμε την Δυτική, Βόρεια και Νότια Ευρώπη και την Βόρεια Αμερική); Ναι, για την πλειοψηφία έχει εξαλειφθεί και, τώρα πια, χαρακτηρίζει μόνο τους μετανάστες και τις μειοψηφίες, όπως των τσιγγάνων, των περιθωριακών κλπ. Και αυτές οι κατηγορίες του πληθυσμού κρατούνται στην φτώχεια με την βία. Και όχι την βία του κράτους αλλά την βία της κοινωνίας που κλαίγεται ότι δεν της φτάνουν ποτέ τα λεφτά. Και εγώ, τον Ελβετό, τον Δανό, τον Σουηδό κλπ. που κλαίγεται γιατί δεν του φτάνουν τα λεφτά, τον ακούω “βερεσε”, όπως ακούν τον Έλληνα που κλαίγεται οι Μπαγκλαντεσιανοί, οι Νιγηριανοί και οι Σομαλοί.

Κάποιος μπορεί να μου αντιτείνει ότι δεν βγαίνει με 700 Ευρώ, άλλος ότι άνεργος κλπ. Για να μην χάνουμε τον καιρό μας, μια που γράφω άρθρο και δεν κάνω συζήτηση καφενείου, θα απαντήσω στον πρώτο ότι του φτάνουν για να εξασφαλίσει τουλάχιστον κάποια αξιοπρεπή επιβίωση, δηλ. στέγη, τροφή, ρουχισμό, πρόσβαση στην εκπαίδευση και στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, αγαθά τα οποία ονειρευόταν για όλους ο Μπαμπέφ⁴, και στον δεύτερο ότι βρίσκουν δουλειές οι μετανάστες και αυτός δεν βρίσκει γιατί αναζητάει δουλειά της αρεσκείας του και όχι οποιαδήποτε δουλειά. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν θεωρώ λογικό να επιδιώκει κανείς μεγαλύτερους μισθούς και καλύτερες δουλειές. Αλλά άλλο κρίση που οδηγεί στην φτώχεια και άλλο χαμηλοί μισθοί.

Δυστυχώς, το παραμύθι του φτωχού λαού (και μιλάμε πάντα για την πλειοψηφία) δεν το επαναλαμβάνει ακούραστα μόνο η άκρα δεξιά και η άκρα αριστερά. Το επαναλαμβάνουν όλοι, μηδέ εξαιρουμένων πολλών αντιεξουσιαστών. Έτσι επικρατεί ο λαϊκισμός που ανοίγει διάπλατα τις πόρτες για τον φασισμό.

Όμως προτού προχωρήσω στη σχέση λαϊκισμού και φασισμού, θέλω να κάνω μια στάση στην Ορθοδοξία. Γιατί το άρθρο μου απευθύνεται σε κατοίκους αυτής της χώρας, οι οποίοι, όχι μόνο έχουν πάθει πολλά από την Ορθοδοξία αλλά την θεωρούν φυσιολογικό κομμάτι της ιδεολογικής τους συγκρότησης και της κοινωνικής της ταυτότητας.

Η Ορθοδοξία έχει άμεση σχέση με τις κυρίαρχο λαϊκισμό στην Ελλάδα, και πάντα “πουλούσε”, όπως “πουλούσε” η γλώσσα της αριστεράς. Οι Έλληνες, μπαίνουν στην ιδεολογική πρέσα της Εκκλησίας πριν καν αρχίσουν να μιλάνε, όταν τους οδηγούν στην κολυμπήθρα και τους βαπτίζουν. Και σ’ όλη τους την ζωή, είτε σαν διδασκαλία είτε σαν έθιμο είτε σαν ελπίδα για μετά θάνατο ζωή, η Ορθοδοξία τους κοπανάει σαν χταπόδια. Και ο παραλογισμός που κρύβεται σε αυτό το μεσαιωνικό ιδεολογικό κατάλοιπο, την Ορθοδοξία, τους γίνεται συνήθεια, από την οποία δεν αντέχουν να ξεφύγουν, όπως δεν αντέχουν να ξεφύγουν οι άντρες από το να φοράνε παντελόνια, λες κι όσοι δεν φοράνε παντελόνια, ή δεν φοράνε ακόμη, όπως οι αρχαίοι Έλληνες και Ρωμαίοι και οι σημερινοί κελεμπιοφόροι, δεν ήταν ή δεν είναι φυσιολογικοί άνθρωποι. Η σχέση της Ορθοδοξίας με τον ελληνικό λαϊκισμό ξεκινάει από τότε που το κόμμα του λαού, κατά προτίμηση το Κ.Κ.Ε., κυριάρχησε στην λεγόμενη εθνική αντίσταση, όπου μεγάλο ρόλο παίζανε παπάδες. Προηγούμενα, η Ορθοδοξία ταυτιζόταν με το ελληνικό έθνος και όχι τόσο με τον λαό, γιατί οι, αγρότες στην πλειοψηφία τους πριν από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, κάτοικοι αυτού του τόπου είχαν πικρή πείρα από τους παπάδες. Κι αυτό γιατί οι παπάδες αποτελούσαν πάντα αναπόσπαστο κομμάτι της πλούσιας ολιγαρχίας της εποχής εκείνης. Μιας ολιγαρχίας από την οποία οι αγρότες υπέφεραν ουκ ολίγα.

Ο λαϊκισμός στην Ελλάδα, ήταν εξαρχής υποχρεωμένος να αδελφοποιηθεί με την Ορθοδοξία, από την στιγμή που συμάχησε με τον εθνικισμό για να μπουν οι βάσεις ενός εθνικού σοσιαλισμού, σαν αυτόν για τον οποίο αγωνιζόταν η λεγόμενη εθνική αντίσταση. Και αυτό γιατί στην Ελλάδα η Ορθοδοξία είναι ο ιδεολογικός συνεκτικός κρίκος όλων των εθνοτήτων από τις οποίες φτιάχτηκε το νέο ελληνικό έθνος (παλιά δεν υπήρχε ελληνικό έθνος, όπως δεν υπήρχαν έθνη γενικά πριν από την επικράτηση των εθνικιστικών ιδεών που έφεραν οι αστικές επαναστάσεις σαν την Γαλλική). Οι εξελληνισμένοι γλωσσικά Σλάβοι⁵, οι Αλβανοί (Αρβανίτες), οι Βλάχοι, και αργότερα οι Μακεδόνες (γνωστοί σαν Σλαβομακεδόνες) και οι εκχριστιανισμένοι Τούρκοι που αποτέλεσαν το νέο ελληνικό έθνος, δεν είχαν τίποτα να τους ενώνει πολιτιστικά πέρα από την Ορθοδοξία. Γι’ αυτό και η Ορθοδοξία αποτέλεσε το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του νεοέλληνα από τότε που φτιάχτηκε το ελληνικό κράτος. Και η γενοκτονία των μουσουλμάνων της Πελοποννήσου (Μοριά), πάνω στην οποία στηρίχτηκε η ίδρυση εθνικά καθαρού ελληνικού κράτους⁶ ήταν αναγκαστικά, για τους παραπάνω λόγους, θρησκευτική γενοκτονία. Δεν μπορούσε, λοιπόν, να μην αδελφοποιηθεί ο αρχικός εκπρόσωπος του λαϊκισμού στην Ελλάδα, η αριστερά, με την Ορθοδοξία, από την στιγμή που ήθελε να συμμαχήσει με τον εθνικισμό. Βέβαια, όπως και οι

5. Για την εμφάνιση και την κυριαρχία των Σλάβων στην Ελλάδα, η οποία ακολούθησε την εξαφάνιση των Ελλήνων από την ιστορία, μεταξύ του 6ου και του 8ου αιώνα μ.Χ. μιλάει αναλυτικά στο βιβλίο του “Ιστορία του Μοριά”, ο Γερμανός ιστορικός Πάσκομπ Φαλμεράιερ, ο οποίος επισκέφθηκε την Ελλάδα γύρω στα 1830, όταν Ελλάδα ήταν κυρίως ο Μοριάς (Πελοπόννησος). Ο Φαλμεράιερ με τις επισκέψεις του στην τότε Ελλάδα, είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι “στο αίμα των αιχμαλώτων κατοίκων της Ελλάδας δεν ρέει ούτε μια σταγόνα αίμα (αρχαίο) ελληνικό” και να στηρίξει τις διαπιστώσεις του με στράνταχτα επιχειρήματα. Αυτό οδήγησε στην δαιμονοποίηση του από το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα και τους πάντα δουλοπρεπείς προς το κράτος Έλληνες διανοούμενους, με αποτέλεσμα το βιβλίο του να μην εκδοθεί επί 170 περίπου χρόνια στα Ελληνικά, ενώ σε όλα τα σχολικά ιστορικά βιβλία να κατηγορείται σαν ανασιόπιστος. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Συμπεριώσε όλους τους κρατικοδίαιτους Έλληνες ιστορικούς της εποχής του εναντίον του και ανάγκασε τον πιο πολυγραφότατο από αυτούς, τον Παπαρρηγόπουλο, να γεμίσει 7 ογκώδεις τόμους με γραφόμενα του προκειμένου να αποδείξει ότι οι κάτοικοι της Ελλάδας του 19ου αιώνα ήταν εξ αίματος απόγονοι των αρχαίων! Σήμερα αυτό το βιβλίο του Παπαρρηγόπουλου “Η ιστορία του ελληνικού έθνους”, μετά από μια μακριά περίοδο ανυποληψίας, ξαναέρχεται με επεισοδιακό τρόπο στις προθήκες των περιπτέρων, όπως πολλή άλλη εθνική σαβούρα, η οποία, λόγω της διαφήμισης του εθνικισμού που κάνουν όλα τα κανάλια της τηλεόρασης, πουλάει καλά. Άλλωστε την ίδια άποψη με τον Φαλμεράιερ για τους κατοίκους της Ελλάδας είχαν και οι Μαρξ και Έγκελς, οι οποίοι έγραψαν για το θέμα αυτό πολύ αργότερα. Προφανώς οι περισσότεροι σοβαροί Ευρωπαίοι ιστορικοί θα είχαν την ίδια άποψη (βλέπε http://www.oakke.gr/books/falmer_1/falmer_1_translator.htm).

6. Βλέπε το εξαιρετικό άρθρο του Δημήτρη Λιθοξόου “Η γενοκτονία των μουσουλμάνων” <http://lithoksou.net/ghenoktonia.html>. Ο Αριστείδης Κόλλιας, στο βιβλίο του “Αρβανίτες και η καταγωγή των Ελλήνων”, 1983 (6η έκδοση: 1990), χαρακτηρίζει την λεγόμενη ελληνική επανάσταση του 1821 σαν θρησκευτική επανάσταση και τεκμηριώνει τον ισχυρισμό του με επίσημα έγγραφα της εποχής. Αποδεικνύει ότι κατά την λεγόμενη ελληνική επανάσταση του 1821 “Ρωμηός” και, όπως επιβλήθηκε άνωθεν αργότερα “Έλληνας”, ήταν ο κάθε χριστιανός, ανεξάρτητα από γλώσσα, ιστορία, ήθη κι έθιμα, ενώ Τούρκος οποιοσδήποτε αλλόθρησκος, όπως οι μουσουλμάνοι και οι Εβραίοι. Έτσι σαν Τούρκοι σφάχτηκαν όλοι οι Εβραίοι στις περιοχές που έλεγχαν οι Ρωμιοί (δηλ. εθνικά Αρβανίτες και Σλάβοι στην πλειοψηφία τους) καθώς και οι μουσουλμάνοι Αρβανίτες. Με λίγα-λόγια, ο χριστιανός Αρβανίτης (Αλβανός) ήταν Ρωμηός, ενώ ο μουσουλμάνος Αρβανίτης (πάλι Αλβανός) Τούρκος. Αυτές τις αηδίες διδάσκονται τα παιδιά ακόμα στα ελληνικά σχολεία, εν έτει 2010.

7. Μια από τις βασικές πολιτικές διαφορές μεταξύ των επιγόνων ανταγωνιστών για τον θρόνο που κατείχε ο Λένιν (Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνωφ) στο κόμμα των Μπολσεβίκων (Ρωσικό Σοσιαλιστικό Δημοκρατικό Κόμμα των Εργαζομένων-Μπολσεβίκοι), που είχε ήδη μετονομαστεί σε Κομμουνιστικό Κόμμα της Ε.Σ.Σ.Δ., δηλ. μετάξυ του Στάλιν (Ιωσήφ Τσουγκασβίλι) και του Τρότσκι (Λέων Νταβίντοβιτς Μπρονστάνι) ήταν το κατά πόσο μπορεί να επικρατήσει ο σοσιαλισμός σε μια μόνο χώρα, όταν αυτή περιβάλλεται από χώρες όπου αυτή δεν έχει επικρατήσει. Ο Στάλιν υποστήριζε ότι αυτό ήταν εφικτό και ότι η χώρα με σοσιαλιστικό καθεστώς θα είναι παράδειγμα προς μίμηση για τις άλλες, ενώ ο Τρότσκι θεωρούσε ότι δεν μπορεί μια χώρα περιβαλλόμενη από εχθρούς να έχει καθεστώς σοσιαλιστικό και ότι ο σοσιαλισμός δεν μπορεί να έχει πατρίδα. Ο σταλινικός εθνικισμός, με την ονομασία σοσιαλιστικός πατριωτισμός, άλλωστε, ήταν συνέχεια του Ρωσικού εθνικισμού, τον οποίο εκπροσωπούσε το καθεστώς των Τσάρων. Αυτός ο εθνικισμός, επειδή απαιτούσε τον αγώνα μέχρις εσχάτων για την "Μεγάλη Σοσιαλιστική Πατρίδα" (όπως εμφανιζόταν τότε η Σοβιετική Ένωση), κόστισε την ζωή σε εκατοντάδες χιλιάδες Ρώσους αιχμαλώτους πολέμου, οι οποίοι απελευθερώθηκαν από τα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης μετά την λήξη του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Επειδή δεν είχαν σκοτωθεί αλλά είχαν παραδοθεί στους Γερμανούς, ο Στάλιν, μετά τον πόλεμο, αντί να τους αφήσει να γυρίσουν στα σπίτια τους και στις οικογένειές τους, τους έστειλε σαν προδότες της πατρίδας στα δικά του στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου αργά ή γρήγορα βρήκαν τον θάνατο από την εξαντλητική δουλειά, την ανεπαρκή σίτιση και την απουσία ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

8. Βλέπε το βιβλίο του Άκη Γαβριηλίδη με τίτλο "Η αθεράπευτη νεκροφιλία του ριζοσπαστικού πατριωτισμού" και υπότιτλο "Ρίτσος, Ελύτης, Θεοδωράκης, Σβωρώνος". Σε αυτό το βιβλίο ο Γαβριηλίδης αποδίδει την σημερινή κατακύβη του ελληνικού κομμουνιστικού κόμματος στον ακραίο εθνικισμό στην προσπάθεια των Ελλήνων κομμουνιστών να επουλώσουν το ψυχικό τραύμα που τους προκάλεσε ο εμφύλιος πόλεμος 1946-1949 και προσδιορίζει το ξεκίνημα της στις εθνικιστικές διαδηλώσεις για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, στις οποίες πρωταγωνίστησαν οι κομμουνιστές κατά τα μέσα της δεκαετίας του '50. Συγκεκριμένα ο Γαβριηλίδης ισχυρίζεται ότι εφόσον μετά την ήττα τους στον εμφύλιο οι κομμουνιστές δεν μπορούσαν να επιβιώσουν ψυχολογικά σαν λαός δούλος των αφεντικών εσσεί, κατέφυγαν στο ψυχολογικό τέχνασμα του να βάλουν στην θέση του λαού όλους τους κατοίκους της χώρας (ανεξαρτήτως κοινωνικής τάξης) και στην θέση των αφεντικών τους Αμερικανούς επικυρίαρχους της Ελλάδας. Έτσι μπορούσαν να συμβιβαστούν με τους πρώην ταξικούς τους εχθρούς και όλοι μαζί, αγαπημένοι, να αποδώσουν τα δεινά της Ελλάδας στους ξένους. Αν και ως ένα βαθμό, έχει κάποια βάση αυτή η ψυχολογική εξήγηση, ο εθνικισμός ούτε είναι αποκλειστικά ψυχικό φαινόμενο ούτε εμφανίστηκε στην αριστερά μετά τον εμφύλιο. Η πιο τρανταχτές αποδείξεις της πριν τον εμφύλιο κυριαρχίας του εθνικισμού στην ελληνική κομμουνιστική αριστερά είναι η ταύτιση των κομμουνιστών με τον φασίστα δικτάτορα Μεταξά, στην απόφαση του να βάλει την Ελλάδα στον πόλεμο το 1940, την στιγμή που ο ιδεολογικός θεός του ο Λένιν, είχε υποστηρίξει

ιδεολογικοί της μέντορες, ο Στάλιν και οι μπολσεβίκοι του, η ελληνική αριστερά τον εθνικισμό τον έλεγε και τον λέει πατριωτισμό. Σε αυτόν τον μπολσεβίκικο εθνικισμό αντιστάθηκαν οι μπολσεβίκοι του Τρότσκι και γι' αυτό τα τροτσικιστικά κόμματα στην Ελλάδα υιοθετούσαν τον χαρακτηρισμό διεθνιστικά και τα μέλη τους και οι οπαδοί τους τον όρο διεθνιστές⁷.

Με λίγα-λόγια, ο εθνικισμός στην αριστερά έχει επικρατήσει ήδη από την δεκαετία του 1920, που επικράτησαν στην Ρωσία οι μπολσεβίκοι του Στάλιν, και στην ελληνική αριστερά μετά την κυριαρχία των σταλινικών του Ζαχαριάδη πάνω στο αριστερό κίνημα κατά την δεκαετία του 1930 και όχι μετά τον ελληνικό εμφύλιο και την ήττα της αριστεράς, όπως προσπαθεί να μας πείσει ο εξαιρετικά συμπαθής αντιεθνικιστής συγγραφέας Άκης Γαβριηλίδης⁸. Κατά την διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, ο αριστερός εθνικισμός έφτασε στο απόγειο του στα πλαίσια της ΕΘΝΙΚΗΣ αντίστασης. Τότε, ήταν φυσικό επόμενο, να συγκατοικήσουν οριστικά ο λαϊκισμός και η Ορθοδοξία (δηλ. την ελληνική εκδοχή του εθνικισμού).

Μετά από όλα αυτά, μπορούμε να μιλήσουμε για την σχέση του λαϊκισμού και της Ορθοδοξίας (δηλ. της ελληνικής εκδοχής του εθνικισμού) με τον φασισμό, ή αν το προτιμάτε, τον εθνικό σοσιαλισμό (επί το ελληνικότερον τον ορθόδοξο λαϊκισμό).

Το μήνυμα του φασισμού (εθνικού σοσιαλισμού ή, για την σημερινή Ελλάδα, ορθόδοξο λαϊκισμό) υπήρξε πάντα ο Συναγερμός. "Ελληνικός Συναγερμός" ονομαζόταν και το κόμμα που κυβέρνησε με πραξικοπηματικές μεθοδεύσεις την Ελλάδα από το 1952 ως το 1955, με επικεφαλής τον στρατάρχη Παπάγο⁹ που με τον αμερικανοσυντηρούμενο ελληνικό στρατό συνέτριψε τον Δημοκρατικό Στρατό της ελληνικής αριστεράς στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο. Και ο Ελληνικός Συναγερμός, κήρυξε την σωτηρία του λαού από τον κομμουνισμό, από τον οποίο ο ελληνικός λαός, σύμφωνα με αυτό το κόμμα, κινδύνευε άμεσα, γιατί όλες οι χώρες των Βαλκανίων είχαν υποκύψει στον κομμουνισμό και στην Ελλάδα, παρά την στρατιωτική τους ήττα, οι κομμουνιστές καρδοκούσαν με "το όπλο παρά πόδας"¹⁰. Αλλά και παλαιότερα, ο ιταλικός φασισμός κήρυξε τον συναγερμό κατά του κομμουνισμού και ο γερμανικός εθνικός σοσιαλισμός (και όχι ορθόδοξος λαϊκισμός, γιατί οι κάτοικοι της Γερμανίας δεν είχαν ανάγκη από την θρησκεία να τους κάνει έθνος, όπως είχαν ανάγκη οι Έλληνες) κήρυξε τον συναγερμό κατά των κομμουνιστών, των Εβραίων, των τσιγγάνων και των ομοφυλοφίλων. Κατά τον γερμανικό εθνικό σοσιαλισμό εχθροί του έθνους ήταν οι κομμουνιστές και εχθροί και του έθνους και του λαού οι Εβραίοι "πλουτοκράτες".

Το μήνυμα του ελληνικού ορθόδοξου λαϊκισμού καλεί σε συναγερμό απέναντι σε αυτό που σχεδόν όλοι οι Έλληνες αναγνωρίζουν σαν κρίση και ο πρωθυπουργός την επιβεβαιώνει μέσα από το διάγγελμα του προς τον ελληνικό λαό. Μια κρίση, η οποία ωφελεί τις τράπεζες που επιδοτήθηκαν με 28 δισεκατομμύρια Ευρώ και βλάπτει τους μετανάστες, οι οποίοι υποτίθεται την επιδεινώνουν. Στον ελληνικό ορθόδοξο λαϊκιστικό συναγερμό, την θέση των Εβραίων την έχουν πάρει οι μετανάστες, μια που από τους Εβραίους της Ελλάδας οι Έλληνες απαλλάχτηκαν ήδη από την εποχή του Χίτλερ και με την βοήθεια του. Σύμφωνα με τους υποστηρικτές του ελληνικού ορθόδοξου λαϊκισμού χρειάζεται συναγερμός για να βγούμε από την κρίση. Το ίδιο ισχυρίζεται ο πρωθυπουργός, το ίδιο ισχυρίζονται όλα τα κόμματα. Διαφέρουν μόνο στον καταλογισμό ευθυνών και στις προτάσεις εξόδου από την κρίση. Με λίγα-λόγια, στην αναγνώριση της κρίσης υπάρχει “επιτέλους” εθνική ομοψυχία.

Εγώ, και όσοι δεν μετέχουμε σε αυτήν την ομοψυχία, λίγοι Έλληνες αλλά κυρίως μετανάστες που ξέρουν τι θα πει φτώχεια και δυστυχία, βλέπουμε την κρίση σαν μια ακόμη κακοδιαχείριση του κρατικού πλούτου (που δεν είναι ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία) και γύρω μας τόσο πλούτο, που για όσους γεννήθηκαν πριν από πολλά χρόνια και μεγάλωσαν στην Ελλάδα, οι Έλληνες δεν μπορούσαν να

τον φανταστούν ούτε στο όνειρο τους. Σπίτια ιδιόκτητα έχει η μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων και, όσοι δεν έχουν, παίρνουν δάνεια και αγοράζουν ή χτίζουν. Τροφή καταναλώνουν τόση πολλή οι Έλληνες, που έρχονται πρώτοι πανευρωπαϊκά στην παχυσαρκία. Από ρούχα, έχουν τόσα πολλά που δεν έχουν τι να τα κάνουν και μην έχοντας που να τα βάλουν τα χαρίζουν στο χαριστικό παζάρι. Η εκπαίδευση είναι υποχρεωτική για εννιά χρόνια και όσοι “ξεσχίζονται” στο διάβασμα, μπορούν να περάσουν και σε ένα τεχνολογικό ίδρυμα ή ένα πανεπιστήμιο (αφού χαλάσουν και κάποια λεφτά για φροντιστήρια). Όσον αφορά την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, η εξέταση στα κρατικά νοσοκομεία που εφημερεύουν κοστίζει ελάχιστα (μερικά Ευρώ), ενώ τα φάρμακα είναι τόσο φτηνά που κανείς στην Ελλάδα δεν πεθαίνει γιατί δεν έχει λεφτά να αγοράσει φάρμακα. Αυτά τα βασικά για μια αξιοπρεπή επιβίωση αγαθά, ονειρευόταν για όλους ο Γράκκος Μπαμπέφ. Και οι Έλληνες δεν περιορίζονται σε αυτά. Τα ιδιωτικά αυτοκίνητα είναι τόσα πολλά, που στις μεγάλες πόλεις αντιμετωπίζουν σοβαρό πρόβλημα με το παρκάρισμα, και τα κέντρα διασκέδασης, τα ξενοδοχεία στις διακοπές και τα μπουρδέλα, όλο τον χρόνο, είναι γεμάτα. Ήδη από την δεκαετία του '90 οι μόνιμοι πορνοπελάτες, καταναγκαστικά στην μεγάλη πλειοψηφία τους, εκδιδομένων κοριτσιών ήταν (τα τελευταία 3 χρόνια της δεκαετίας) κατά μέσο όρο 365.000, ενώ οι περιφερειακοί 685.000 και οι δορυφορικοί 205.000. Δηλ. σχεδόν ένας στους τρεις σεξουαλικά ενεργούς Έλληνες βίαζε σταθερά, αποσπασματικά, ή έστω κάποιες φορές μια εξαναγκαστικά εκδιδόμενη κοπέλα ενήλικη ή ανήλικη, με αποτέλεσμα να εισρεύσουν στις τσέπες των νταβατζήδων κοντά ένα δισεκατομμύριο Ευρώ στη διάρκεια της δεκαετίας του '90. Μήπως κατά την δεκαετία του 2000 η εξαναγκαστική πορνεία εξαλείφθηκε και οι πορνοπελάτες μείνανε “μπουκάλα” γιατί δεν είχαν λεφτά να βιάσουν, λόγω κρίσης; Σύμφωνα με τον Λάζο που έκανε την έρευνα για την σωματεμπορία στην σύγχρονη Ελλάδα, στην οποία αναφέρομαι¹¹, κάθε 1000 πορνοπελάτες έχουν στην διάθεση τους ένα χαρέμι από 20 κατά μέσο όρο φουκαριάρες. Κάτι που στις πριν το 1990 δεκαετίες οι Έλληνες δεν μπορούσαν ούτε να το ονειρευτούν.

Η όλη συζήτηση για την οικονομική στενότητα που σήμερα αποδίδεται στην κρίση, από όσο θυμάμαι, εδώ και πολλές δεκαετίες, υπήρξε πάντα το κεντρικό μήνυμα του ορθόδοξου λαϊκισμού στον οποίον καταφεύγουν μόνιμα οι Έλληνες πολιτικοί και οι λακέδες τους (μέσα μαζικής ενημέρωσης, πανεπιστημιακοί, καλλιτέχνες με πιο γνωστό τον Στέλιο Καζαντζίδη¹²)

την μετατροπή των πολέμων μεταξύ των κρατών σε εμφυλίους μεταξύ των εργαζόμενων τάξεων και των αφεντικών τους (βλ. συνδιάσκεψη του Τσίμερβαλντ, το 1914, και ιδιαίτερα το μανιφέστο της <http://www.marxists.org/ellinika/archive/trotsky/works/1914/09/zimmerwald.htm>) καθώς και η ιδεολογική ταύτιση της λεγόμενης εθνικής αντίστασης κατά των Γερμανοϊταλών με την ελληνική επανάσταση του 1821.

9. Προκειμένου να πολιτευθεί ο στρατιωτικός Αλέξανδρος Παπάγος ο φασιστικός Ιερός Δεσμός Ελλήνων Αξιωματικών (Ι.Δ.Ε.Α.) προχώρησε σε πραξικόπημα, το οποίο δεν κατέλυσε το τότε υπάρχον πολιτικό καθεστώς, επειδή ο τότε ανώτατος άρχοντας, ο βασιλιάς, υποχώρησε μπροστά στις απαιτήσεις του Παπάγου και ο Παπάγος ζήτησε από τους πραξικοπηματίες να “γυρίσουν στα σπίτια τους”. Στις μεθεπόμενες του πραξικοπήματος εκλογές (μετά ενάμιση χρόνο περίπου), ο Παπάγος με πλειοψηφικό εκλογικό σύστημα (το κατεσχρήν καλπονοθευτικό εκλογικό σύστημα) έγινε πρωθυπουργός. Βλ. και το άρθρο για τον Παπάγο στην Βικιπαίδεια.

10. Με αυτό το στρατιωτικό παράγγελμα σε μήνυμα του προς τους Έλληνες χαμένους του εμφυλίου πολέμου, ο επικεφαλής του Δημοκρατικού Στρατού (του στρατού των χαμένων) γενικός γραμματέας του Κ.Κ.Ε. Νίκος Ζαχαριάδης, τους καλεί να είναι πάντα έτοιμοι να ξαναρχίσουν τον εμφύλιο πόλεμο.

11. Γρηγόρης Λάζος: Πορνεία και διεθνική σωματεμπορία στην σύγχρονη Ελλάδα, δύο τόμοι, εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2002 (έτος 1ης έκδοσης).

12. Ο Καζαντζίδης υπήρξε κλασικός εκπρόσωπος της λαϊκής κλάψας, προτού ακόμα αυτή ξεπεράσει τους ταξικούς φραγμούς και σαν σκυλάδικο να γίνει εθνική μουσική και τραγούδι της σύγχρονης Ελλάδας. Αν και πριν από την μεταπολίτευση ο Θεοδωρόκης προσπάθησε να τον κάνει κατά κάποιο τρόπο αναγνωρισμένο από όλους τους Έλληνες τραγουδιστή, αναθέτοντάς του τραγούδια του, οι ακροατές του Καζαντζίδη, πριν από την μεταπολίτευση παρέμεναν τα κατώτερα λαϊκά στρώματα και οι τσιγγάνοι. Πριν από την μεταπολίτευση για να περιγράψουν οι Έλληνες που περιφρονούσαν το λεγόμενο λαϊκό τραγούδι έναν κλασικό τσιγγάνα, λέγανε ότι οδηγάει τρίκυκλο Datsun με σημαία της Α.Ε.Κ. και ακούει Καζαντζίδη.

13. Η έκφραση “παιδί του λαού” είχε επαινετικό ή υποτιμητικό χαρακτήρα ανάλογα με την ταξική θέση του Έλληνα, όσο υπήρχαν κοινωνικά αποδεκτές ταξικές διακρίσεις, δηλ. πριν από την “εθνική συμφιλίωση” την οποία λανσάρισαν τα κόμματα της δεξιάς και της αριστεράς μετά την μεταπολίτευση του 1974 και η οποία επισημοποιήθηκε με την αναγνώριση της λεγόμενης εθνικής αντίστασης το 1982, με την πρώτη άνοδο του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στην εξουσία. Για όσους κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία καυχιόντουσαν (με την ιδεολογική υποστήριξη της αριστεράς) για την λαϊκή (δηλ. από τα κατώτερα στρώματα) καταγωγή τους, η έκφραση “παιδί του λαού” ήταν αναγνώριση ότι κάποιος συγκεντρώνει όλα τα θετικά χαρακτηριστικά που η αριστερά απέδιδε ανέκαθεν στον λαό. Την ίδια εποχή στα ανά τον κόσμο σοσιαλιστικά κράτη την θέση του παιδιού του λαού κατείχαν οι “ήρωες της εργασίας”, οι “ηρωίδες της μητρότητας” κ.ο.κ. Αντίθετα για αυτούς που θεωρούσαν τους εαυτούς τους μέλη των μεσαίων ή των ανώτερων τάξεων, ο χαρακτηρισμός “παιδί του λαού” είχε υποτιμητικό χαρακτήρα, επειδή ο λαός συγκέντρωνε γι’ αυτούς αρνητικά στην πλειοψηφία τους χαρακτηριστικά. Οι διαφορές αυτές είναι ευδιάκριτες στις ταινίες του παλιού ελληνικού κινηματογράφου, όπως η “Λαός και Κολωνάκι”. Επειδή ο λαός με την ταξική έννοια εκείνη την εποχή θεωρούσε ότι υπέφερε, οι διακρύβραχτες “κοινωνικές” ταινίες που απεικόνιζαν τα “βάσανα του λαού” είχαν μεγάλη εισπρακτική επιτυχία και ο ηθοποιός τους που προκαλούσε το περισσότερο δάκρυ, ο Νίκος Ξανθόπουλος, είχε τιμηθεί από το κοινό του με τον τίτλο “το παιδί του λαού”.

προκειμένου να εξασφαλίσουν την ψήφο και τα λεφτά των ψηφοφόρων τους. Μετά την μεταπολίτευση του 1974 ο λαϊκισμός, με την βοήθεια των κομμάτων της αριστεράς, απέκτησε και καλλιτεχνική έκφραση: Πρώτα με την υιοθεσία των ρεμπέτικων σαν εθνικής έκφρασης, πέρα από τα δημοτικά, και κατόπιν με την υιοθεσία των σκυλάδικων. Και τα ρεμπέτικα και τα σκυλάδικα εκφράζουν την κρίση, προσωπική, οικονομική, κοινωνική κλπ., του κάθε “παιδιού του λαού”¹³. Γι’ αυτό και όλα αυτά τα τραγούδια είναι κλαψιάρικα. Χωρίς αυτό να σημαίνει και ότι η μουσική τους είναι δημιουργήματα της ιδεολογίας της κρίσης. Είναι γνωστό ότι αποτελούν, μουσικά, συνέχεια των ψαλμωδίων των εκκλησιών και συγγενεύουν με τους οθωμανικούς αμανέδες που κι αυτοί έλκουν την καταγωγή τους από τις ψαλμωδίες των ορθοδόξων.

Η κρίση, σαν κεντρικό σύνθημα του ελληνικού λαϊκισμού, αν κάποιον ευνοεί, είναι αυτόν που την προβάλλει. Οι ακροατές που τον πιστεύουν, σχεδόν όλοι οι Έλληνες, θα συνεχίσουν να ζουν σε βάρος των μεταναστών και των μειονοτήτων, ιδιαίτερα των τσιγγάνων, και θα εντείνουν την εκμετάλλευση αυτών των φουκαράδων. Πράγμα που σημαίνει περισσότερα κέρδη. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και μεταξύ των Ελλήνων δεν θα υπάρξουν διαβαθμίσεις όσον αφορά τα κέρδη από την προπαγάνδα της κρίσης. Μεγαλύτερα κέρδη θα έχουν όσοι καλούν σε συναγερμό ενάντια της (κατά προτίμηση ορθόδοξοι λαϊκιστές), γιατί “πουλάνε” και τα δραστικά φάρμακα ενάντια στην κρίση: Αύξηση των προσλήψεων στα σώματα ασφαλείας και τον στρατό για την καταπολέμηση της ανεργίας και για την τρομοκράτηση των μεταναστών και των μειονοτήτων, ώστε να δουλεύουν περισσότερο και να αμείβονται λιγότερο, μείωση των αυξήσεων των χαμηλόμισθων για να περισσεύσουν λεφτά για τις συνηθισμένες υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες, για την εκκλησία και για τις ποδοσφαιρικές ομάδες, αύξηση του ξεζουμίσματος των μεταναστών προκειμένου να εξασφαλίζουν χαρτιά και να μην διώκονται σαν εγκληματίες κλπ. Τέλος, τα κέρδη από την εξαναγκαστική πορνεία, το εμπόριο απαγορευμένων ουσιών και το εμπόριο όπλων, μια που ο ελληνικός λαός είναι “μερακλής” και δεν μπορεί να στερηθεί το γαμήσι, το όπλο και τις ευφορικές ουσίες, θα συνεχίζουν να αυξάνονται με ιλιγγιώδη ρυθμό. Και για να ασφαλιστεί ο ελληνικός λαός από τους κινδύνους της αντίστασης των υπερεκμεταλλεόμενων μεταναστών και μειονοτικών και να αναθερμανθούν οι τοπικές οικονομίες που “θίγονται από την κρίση” θα ιδρύονται όλο και περισσότερες φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης για μετανάστες.

Και για να ξαναγυρίσω στον πρωθυπουργό και το διάγγελμα του, είναι γνωστό ότι η Ελλάδα είναι το πιο φτωχό κράτος με τους πιο πλούσιους (από τις χώρες της ανατολικής Ευρώπης τουλάχιστον) κατοίκους. Μπορεί όλες ή σχεδόν όλες οι Δημόσιες Επιχειρήσεις Κοινής Ωφέλειας να καταλήξανε ζημιογόνες, όμως όσοι δούλεψαν σε αυτές ή υπήρξαν προμηθευτές τους πλούτισαν. Μπορεί κάθε κυβέρνηση να διαμαρτύρεται για “άδεια ταμεία”, όμως τα μέλη της, οι βουλευτές, οι στρατιωτικοί, οι δικαστές, οι μπάτσοι, οι δεσμοφύλακες, οι (διορισμένοι) καθηγητές κλπ. πλουτίζουν όλο και περισσότερο. Όλο και περισσότερο πλουτίζουν και οι δημοσιογράφοι που μας πηρίζουν συνέχεια για τα χάλια της Ελληνικής οικονομίας.

Βέβαια όλοι οι παραπάνω, που πιστεύω ότι είναι και σε μεγάλο βαθμό πορνοπελάτες εξαναγκαστικά εκδιδομένων κοριτσιών, εμπρηστές δασών, καταπατητές δημοσίων εκτάσεων, καταχραστές δημόσιου χρήματος, ξεζουμιστές

μεταναστών κ.ο.κ. και προπαντός Έλληνες φανατικοί, έχουν κέρδη πολλά και εισοδήματα μεγάλα από την προπαγάνδα τους περί κρίσης και από τον ορθόδοξο λαϊκισμό γενικότερα. Και γι' αυτό θα συνεχίσουν απτόητοι και θα μιλάνε, όσο περνάνε τα χρόνια, όλο για μεγαλύτερη κρίση.

Αυτοί, όμως, που συμπαραστέκονται στους μετανάστες, στους μειονοτικούς, στους φυλακισμένους και σε όποια θύματα του ορθόδοξου λαϊκισμού και ιδιαίτερα της προπαγάνδας του περί κρίσης, θα πρέπει να πάψουν να παρασύρονται από αυτήν την προπαγάνδα και να γίνονται, χωρίς να το θέλουν, συνοδοιπόροι του ορθόδοξου λαϊκισμού και άμισθοι διαφημιστές του συναγερμού του.

Ήδη από την δεκαετία του '70 κυκλοφόρησαν βιβλία αναρχικών όπως ο Μπούκτσιν ή αντιεξουσιαστών γενικότερα, όπως της οργάνωσης Internationale Situationniste (Καταστασιακή Διεθνής), όπου αποδεικνύεται η αντεπαναστατική σημασία για την σημερινή εποχή της μονοδιάστατης, οικονομίστικης θεώρησης του ανθρώπου, η οποία αποτέλεσε ειδικότητα των κομμουνιστών κατά την εποχή των στερήσεων. Ήδη από εκείνη την εποχή ο αναρχικός χώρος στην Ελλάδα είχε αρχίσει να θέτει σαν στόχο του όχι την επιβίωση αλλά την ζωή. Ο αγώνας των situationnistes (καταστασιακών) της δεκαετίας του '60, όπως και των Ολλανδών Provos, των Αμερικανών Γίπης (βλ. http://en.wikipedia.org/wiki/Youth_International_Party) κλπ. δεν γινόταν ενάντια στον θάνατο από πείνα αλλά στον θάνατο από πλήξη. Και την δεκαετία του '70 οι Έλληνες ήταν αναμφισβήτητα πιο φτωχοί από ότι σήμερα που έχουν ένα περίπου εκατομμύριο μετανάστες να δουλεύουν σαν δούλοι γι' αυτούς και μάλιστα σε μια εποχή που τα μέσα παραγωγής έχουν εξελιχθεί τόσο πολύ, ώστε το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων απασχολείται στον τριτογενή τομέα (υπηρεσίες). Είναι, λοιπόν, κρίμα σήμερα, μετά από 40 χρόνια μετά το 1970 ή 34 από τότε που εμφανίστηκαν στην Ελλάδα πάλι αναρχικοί, να υπάρχουν αναρχικοί που να παρασύρονται από την κατ' επάγγελμα καταστροφολογία των πολιτικών περί οικονομικών κρίσεων και να αντικαθιστούν τους αγώνες για μια "ελεύθερη και πλούσια ζωή"¹⁴ με αγώνες για επιβίωση, όπως αυτοί που επικεντρώνονται στις οικονομικές διεκδικήσεις των Ελλήνων εργατών, αγροτών, υπαλλήλων ή/και συντεχνιών. Και όχι μόνο κρίμα αλλά και αντεπαναστατικό, γιατί, συγκρίνοντας τις οικονομικές αυτές κατηγορίες με τους μετανάστες, διαπιστώνουμε ότι οι πρώτοι είναι προνομιούχοι. Και όσο πιο πολύ βαθαίνει το χάσμα μεταξύ προνομιούχων και μη προνομιούχων, όπως οι μετανάστες, οι τσιγγάνοι και πολλοί μειονοτικοί (π.χ. Τούρκοι των ορεινών χωριών της Θράκης), τόσο πιο εύκολα γίνονται αντικείμενα εκμετάλλευσης οι μη προνομιούχοι από τους προνομιούχους¹⁵

Τελειώνω με μια διευκρίνηση για όσους δεν έχουν καταλάβει ότι δεν καταφέρομαι ενάντια στο εργατικό κίνημα, στο οποίο οι αναρχικοί έπαιξαν πάντα πρωτεύοντα ρόλο, ούτε κατά των εργατών, οι οποίοι αγωνίζονται για να εξασφαλίσουν μια αξιοπρεπή επιβίωση. Απλά όταν μιλάω για Έλληνες εργάτες, αγρότες και υπάλληλους, αναφέρομαι στην πλειοψηφία, η οποία, μετά από δεκάδες χρόνια συνδικαλισμού και αγώνων, έχει εξασφαλίσει αυτήν την επιβίωση και τώρα πια το μόνο που την ενδιαφέρει είναι η περισσότερη κατανάλωση. Δεν αναφέρομαι σε κάποιες μειοψηφίες εξαιρετικά χαμηλόμισθων, ή εξαιρετικά κακοπληρωμένων για την δύσκολη και ανθυγιεινή δουλειά που κάνουν, όπως π.χ. οι κοπέλες που εργάζονται στα σουπερμάρκετ, αυτοί που μοιράζουν έντυπα στο δρόμο και στις πολυκατοικίες, όσοι εργάζονται σε συνεργεία καθαρισμού, οι νοσοκόμοι και οι νοσοκόμες, οι εργάτες της καθαριότητας, οι ντελιβεράδες, κλπ. Αυτοί έχουν κάθε λόγο να συνεχίζουν τους διεκδικητικούς εργατικούς αγώνες και πρέπει το αναρχικό κίνημα να συμμετέχει σε αυτούς τους αγώνες. Αγώνες σαν του σωματείου καθαριστριών στο οποίο επικεφαλής ήταν η Κωνσταντίνα Κούνεβα. Όμως η Κωνσταντίνα Κούνεβα είναι μετανάστρια και αυτό λέει πολλά. Πρέπει να εθελουφλεί κάποιος για να μην προσέξει ότι στις κατηγορίες χαμηλόμισθων και κακοπληρωμένων που ανέφερα παραπάνω οι μετανάστες αυξάνονται και οι Έλληνες μειώνονται. Και ότι δίπλα στους ειδικευμένους Έλληνες εργάτες στις οικοδομές και στα συνεργεία των δήμων, των υπουργείων και των Δ.Ε.Κ.Ο. δουλεύουν κάποιοι, έως πρόσφατα, αόρατοι για το παραδοσιακό ελληνικό εργατικό κίνημα: Οι μετανάστες. Αυτοί είναι οι σημερινοί κολασμένοι της γης και όχι η ελληνική εργατική αριστοκρατία, οι επιδοτούμενοι από την Ευρωπαϊκή Ένωση αγρότες ή οι υπάλληλοι, των οποίων όλα τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα γίνονται σεβαστά. Και αν κάποιος εμπνέεται από το παραδοσιακό αναρχικό εργατικό κίνημα ή απλά αντιλαμβάνεται ότι, τώρα πλέον, ο αγώνας "για να μην πεθάνουμε από πλήξη" είναι αγώνας για τους δεινοπαθόντες συνανθρώπους μας, επειδή η δική του ελευθερία και ευτυχία εξαρτάται από την ελευθερία και την ευτυχία των άλλων, θα πρέπει να επικεντρώνει το ενδιαφέρον του και τους αγώνες του στην αλληλεγγύη προς τους μετανάστες, τους τσιγγάνους, κάποιους μειονοτικούς και όσους βρίσκονται σε ανάλογη θέση. Αυτό προσπαθώ να κάνω κι εγώ και γι' αυτό στο επίκεντρο των επιλογών μου βρίσκεται ο αγώνας ενάντια στον ρατσισμό και ιδιαίτερα ενάντια στον εθνικισμό, ο οποίος αποτελεί τον σκληρό του πυρήνα.

14. "Γουστάρω ελεύθερη και πλούσια ζωή": Έκφραση του Σαββόπουλου στο τραγούδι "Μπάλλος" που αποτελεί το μεγαλύτερο σε έκταση τραγούδι του ομώνυμου δίσκου του, του τρίτου, ο οποίος κυκλοφόρησε το 1971. Ο Σαββόπουλος, προτού καταρακλήσει με την σειρά του στον λαϊκιστικό εθνικισμό, έδειξε σημεία αποστασιοποίησης από την παραδοσιακή θεματολογία της ελληνικής αριστεράς. Αυτό τον είχε κάνει αγαπητό στην νεολαία της εποχής που δεν συγκινούνταν πλέον από την θεματολογία της κλάψας στην οποία είχε διακριθεί ο Θεοδωράκης, ο πιο γνωστός αριστερός μουσικοσυνθέτης και επικεφαλής της Δημοκρατικής Νεολαίας Λαμπράκη, της οργάνωσης που πριν την δικτατορία των συνταγματαρχών συγκέντρωνε τον κύριο όγκο της νεολαίας της αριστεράς.

15. Βλέπε και σχετικό κομμάτι από συνέντευξή μου για την ιστοσελίδα της συλλογικότητας Terminal 119: <http://www.terminal119.gr/show.php?id=434>

Καθημερινές αποδοχές

(...) Μη έχοντας εμπιστοσύνη λοιπόν στις εταιρείες θέλουμε να έχουμε την κατάσταση στα χεριά μας πέρα από των έλεγχο του κάθε κράτους και υπηρεσιών ασφαλείας. Τα κράτη έχοντας αναλάβει να διαμεσολαβούν σε κάθε πτυχή των κοινωνικών σχέσεων, θέλουν να έχουν τον ολοκληρωτικό έλεγχο. Το διαδίκτυο δεν είναι εξαίρεση. Έχοντας βιώσει την βαρβαρότητα του καπιταλιστικού συστήματος και των κρατικών μηχανισμών, ξέρουμε πως οι επιφάσεις στις οποίες στηρίζουν την ύπαρξη τους, είναι ως επί των πλείστων ψευδείς. Όταν αυτοί μιλούν για ειρήνη και ευημερία, το ανθρώπινο τίμημα είναι αυτό που μας τρομάζει. Το αίμα που θα κυθεί, μεταφράζεται γι' αυτούς σε έννοιες οι οποίες έχουν σχέση μόνο με τις σημασίες του κόστους και του κέρδους. Θέλοντας να μη συμμετάσχουμε σε αυτήν την βαρβαρότητα, προσπαθούμε για ένα ψηφιακό χώρο, ο οποίος βασίζεται στις έννοιες της ελευθερίας και της αυτονομίας.

Έτσι τα χαρακτηριστικά που επιλέγουμε να έχουν οι υποδομές που αναπτύσσουμε είναι αυτά με τα οποία θεωρούμε ότι προωθούνται οι έννοιες της ελευθερίας και της αυτονομίας και αυτά με τα οποία προστατεύεται η έγκυρη και αφιltrάριστη πληροφόρηση.

Απόσπασμα από κείμενο της συλλογικότητας του

www.squat.gr

Έτσι και στο Αγρίνιο, δύο ιστοχώροι (του Παροξυσμού και της Ραδιουργίας FM) μετέφεραν το υλικό τους, από το χώρο των blogsport, στις κινηματικές και σαφώς πιο λειτουργικές διαδικτυακές υποδομές του squat.gr.

Στο σάιτ της Ραδιουργίας

radiourgia.squat.gr

υπάρχει καταχωρημένο έντυπο και ηχητικό υλικό του σταθμού, χρονολόγιο εκδηλώσεων, αρχείο αφισών κ.α. ενώ υπάρχει και η δυνατότητα να ακούσετε ζωντανά το πρόγραμμα του σταθμού και μέσω διαδικτύου.

Το σάιτ του Παροξυσμού

paroksismos.squat.gr

αποτελεί ένα χώρο αντιπληροφόρησης από το Αγρίνιο, στον οποίο επιδιώκεται να γίνεται μια συνεχής ενημέρωση από την πόλη αλλά και τις γύρω περιοχές. Υπάρχει αρχείο αφισών που έχουν κυκλοφορήσει στο Αγρίνιο από την δεκαετία του '90 έως και σήμερα, αρχείο δράσεων και εκδηλώσεων, οπτικοακουστικό υλικό, καθώς και αρκετά κείμενα από τις σελίδες του Παροξυσμού.

Στις 14/02/09 καλέστηκε με αφίσα ανοιχτή συζήτηση από Πρωτοβουλία για την δημιουργία αυτοοργανωμένου κοινωνικού ραδιοφώνου, στον χώρο της πανεπιστημιακής σχολής του Αγρινίου. Στην συνέχεια και κάθε εβδομάδα πραγματοποιείται ανοιχτή συνέλευση όπου συζητείται η λειτουργία, η έκφραση, η στόχευση, οι εκδηλώσεις κ.α. του αυτοοργανωμένου κοινωνικού ραδιοφώνου Ραδιουργία 88FM. Μέσω ανοιχτών συλλογικών διαδικασιών, με συγκεκριμένες αρχές και θέσεις και με μια δαιμονισμένη επιθυμία για συμμετοχή, η Ραδιουργία εκπέμπει καθημερινά με ζωντανές εκπομπές, καταλαμβάνοντας κομμάτι των συχνотήτων του ηλεκτρομαγνητικού φάσματος της πόλης μας.

Στο ραδιοφωνικό τοπίο, όπου το μόνο που αναπαράγεται και προωθείται είναι διαφημίσεις, κοινοτυπίες και προπαγάνδα, η Ραδιουργία ανασυνθέτει και μελοποιεί τις λέξεις επικοινωνία, έκφραση, δημιουργία, αμφισβήτηση, πειραματισμός, δράση.

Οι συνελεύσεις της Ραδιουργίας πραγματοποιούνται κάθε Τετάρτη ώρα 19:00 στο χώρο την Πανεπιστημιακής Σχολής Αγρινίου (1ος όροφος).

Ακούστε ζωντανά και από το διαδίκτυο: radiourgia.squat.gr

Ραδιουργία 88FM

Αλλάζοντας

τον τρόπο

που ακούμε

τους δρόμους...

Σημεία ενός θεαματικού χωροχρόνου.

Κάθε σημείο του χωροχρόνου είναι ένα πραγματικό γεγονός. Κάθε σημείο ενός θεαματικού χωροχρόνου είναι ένα καταγεγραμμένο ψέμα.

Αυτό που κατακλύζει με ψέματα το κόσμο δεν είναι η οθόνη της τηλεόρασης, ούτε και οι εικόνες. Αυτά αποτελούν μόνο μερικά από τα μέσα. Τα ψέματα συντηρούνται και αναπαράγονται μέσα από μια οργανωμένη κοινωνική σχέση μεσολαβημένη από εικόνες. Μια σχέση μεσολαβημένη από ρόλους και στερεότυπα. Τα στερεότυπα είναι οι κυρίαρχες εικόνες της εκάστοτε εποχής, οι εικόνες της εκάστοτε κυριαρχίας. Στερεότυπο είναι το υπόδειγμα ενός ρόλου. Ρόλος είναι μια υποδειγματική συμπεριφορά. Η ικανότητα να κρατάς και να χειρίζεσαι τους ρόλους, καθορίζει και την ικανότητα για επιβίωση.

Κι όμως κάθε μέρα, όλη μέρα, κάτω από το βάρος του ψεύτικου κανείς δεν παραπονιέται...

Συνεπώς οι εικόνες συνεχίζουν να ρέουν...

Παρακάτω παραθέτουμε κάποιά σημεία του θεαματικού χωροχρόνου, όπως τα εντοπίσαμε μέσα από τα αντιθεαματικά μας ματοκιάλια.

Εικόνες και σύγχρονοι υπέρ-ήρωες: από τον Μάικλ Τζάκσον στο Σίλβιο Μπερλουσκόνι

Εξουσία, φήμη και χρήμα! Οι υπέρτατες αξίες μιας εποχής, που ενώ μοιάζει με εικονική πραγματικότητα, είναι πιο ρεαλιστική από τον ίδιο τον ρεαλισμό, πιο βάρβαρη από την ίδια την βαρβαρότητα. Φήμη και χρήμα. Εξουσία και υποταγή. Το life style μιας ανθρώπινης φουρνιάς, μιας κοινωνίας μεταλλαγμένης, μέσω του πολιτισμού της εικόνας, του πολιτισμού της πληροφορίας, του πολιτισμού του στενισμού και της αφασίας, του πολιτισμού των μη-σχέσεων και της ψευδής κοινότητας.

Μια ανθρώπινη συνομοταξία, με κτηνώδεις σχέσεις, έτοιμη να κάνει οτιδήποτε για να αποκτήσει φήμη, χρήμα, εξουσία. Και όταν δεν τα καταφέρνει, αρέσκεται, σχεδόν από συνήθεια, να επιδοκιμάζει τα πλούσια και φημισμένα είδωλα της εποχής. Αδιαφορώντας για το τι έκαναν για να διακριθούν. Βλέπουν, βλέπεται, μόνο την εικόνα. Εξάλλου, αυτή η εικόνα τους ενώνει.

Ο Μάικλ Τζάκσον, με το παραμορφωμένο πρόσωπο, τη λεπτή -γαμψή προς τα πάνω- ασπρουλιάρικη μύτη, να κρυφοκοιτάζει πίσω από μία γυαλιστερή μαύρη φράντζα περούκας, ήταν εκεί. Στη μέση του τουριστικού πρωινού, ανάμεσα σε μεταλλαγμένα ζαμπόν και θλιβερά κορνφλέικς. Έ, ναι! Θρίλερ! Ο μεταλλαγμένος υπέρ σταρ, οι μεταλλαγμένες διακοπές, οι μεταλλαγμένοι έλληνες. Μιλούσαν όλοι για τον πεθαμένο. Όχι τον Μάικλ, το «μαυράκι» που μπήκε από τα παιδικά του χρόνια στο μύλο του life style, αλέστηκε και βγήκε κάτασπρο και λιώμα σαν ζόμπι. Για το «υπέρ-πακέτο Μάικλ Τζάκσον» μιλούσαν: 700 εκατομμύρια δίσκοι και βάλε / έσβησε μεγέθη σαν το Σινάρτα και τον Πρίσλεϋ / υπέρ-χρήμα / υπέρ-φήμη.

Πάει όμως ο Μάικλ, πέθανε. Άλλη μια εικόνα, που παραπλανούσε έσβησε. Όμως χιλιάδες άλλες συνεχίζουν να φωτοβολούν σαν υπερκαινοφανείς αστέρες. Εφήμερα; Διαχρονικά; Δεν έχει σημασία.

Αυτός όμως είναι και ο σκοπός των μμε. Ανάμεσα στα άλλα, τα ισχυρά μέσα διαφήμισης, διαδίδουν και διακηρύσσουν ένα ισοπεδωμένο κομφορμισμό. Μισό αιώνα πριν, για τον Μπωντλαίρ, η ανάγνωση των εφημερίδων είχε μετατραπεί σε φρικαλεότητα, σε ένα στίγμα από το οποίο ο αναγνώστης έπρεπε να καθαρθεί νίβοντας το πνεύμα του. Είμαστε κλεισμένοι σε αυτή την φυλακή των κατόπτρων και των αντιλάλων, που έχει γίνει ο αστικός τύπος, το ραδιόφωνο και η τηλεόραση, επαναλαμβάνοντας είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο τις ίδιες εικόνες, τις ίδιες εκφράσεις και μορφασμούς, τις ίδιες χειρονομίες... Ένα κοπάδι λυσσασμένα πρόβατα, έτοιμα το ένα να κατασπαράξει το άλλο. Εικόνες ενός εγωιστικού και ξέφρενου ατομισμού.

Μια από αυτές τις εικόνες είναι και ο Σίλβιο Μπερλουσκόνι. Εκτιμάται ότι ψηφίζεται από μια κατηγορία ιταλών που εμφορούνται από την υπερ-μεγαλομανία του για φήμη, χρήμα και εξουσία. Είναι όμως το πρότυπό τους, ένας υπέρ-σόουμαν πολιτικός: αγαπάει τα λεφτά, τις γυναίκες, την τηλεόραση, το ποδόσφαιρο, τα λίφτινγκ, τις εμφυτεύσεις μαλλιών, τους διάσημους φίλους, το καλό φαγητό συνοδεία πολυκαιρισμένου κρασιού. «Δοξάζει -ομολογούν- την εκκλησιά το πρωί, τις οικογενειακές αξίες το απόγευμα και τα όμορφα κορίτσια το βράδυ». Και μάλιστα αγαπάει τόσο τα όμορφα κορίτσια που μετά από συζήτηση που είχε για τους λαθρομετανάστες, με τον αλβανό πρωθυπουργό, είπε: «Δεν επιτρέπουμε τους λαθρομετανάστες, αλλά...θα κάνουμε εξαίρεση αν πρόκειται για όμορφες κοπέλες». Αυτήν την εικόνα, λοιπόν, φαίνεται να αγαπούν πολλοί ιταλοί, γερμανοί, έλληνες, αλβανοί... Για να επιβεβαιώσουν, για άλλη μια φορά, πως το μοναδικό κοινό που έχουν, είναι η ψευδαίσθηση ότι έχουν κάτι κοινό.

Έντυπα δρόμου στο Αργίνιο

Πολλές φορές, όταν μοιράζουμε ένα έντυπο στους δρόμους της πόλης μας, μας ρωτάνε: «Τί είναι αυτό» και απαντάμε πως είναι ένα έντυπο δρόμου. Αν συνεχίσει η ερώτηση τους λέμε πως είμαστε μια παρέα ανθρώπων, που γράφουμε τις απόψεις μας, τις τυπώνουμε και τις μοιράζουμε υπό την μορφή εντύπου. Η απάντηση όμως δεν θα έπρεπε να είναι και τόσο απλή.

Τι ακριβώς λοιπόν είναι το έντυπο δρόμου;

Σίγουρα δεν είναι ένα έντυπο ανάλυσης, χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν υπάρχουν κείμενα ανάλυσης στο εσωτερικό του. Επίσης δεν είναι έντυπο επικαιρότητας αν και κάποιες φορές υπάρχουν κείμενα σχετικά με τρέχοντα γεγονότα. Οι ιδεολογίες και οι κομματικές γραμμές ιστορικά έχουν απαξιωθεί από τα έντυπα δρόμου. Το ίδιο και οι διαφημίσεις και οι λεγόμενοι χορηγοί. Αν ένα έντυπο δρόμου, θέλει να σέβεται την υπόσταση και την αξιοπρέπεια του, θα πρέπει να μείνει μακριά και ενάντια των εμπορευματικών διαδικασιών. Για αυτό λοιπόν οι διαφημίσεις, οι παρουσιάσεις και οι μπισνες καρντς δεν μπορούν να συνυπάρξουν με τα έντυπα δρόμου.

Τελικά τι ακριβώς είναι ένα έντυπο δρόμου;

Είναι μια παραφωνία στους δρόμους της πόλης.

Εκεί όπου όλα ερμηνεύονται με ακριβείς υπολογισμούς με βάση το χρήμα και την ασφάλεια, ξαφνικά πετάγεται πλαγίως το έντυπο δρόμου που από μόνο του αποτελεί μια σφήνα στην καθημερινή ροή. Ίσως ακατανόητο για κάποιους, αιθεροβάμων για άλλους, μα ελεύθερο, άγριο και ζωντανό πάντα.

Διανέμεται χέρι με χέρι και έξω από τα πλαίσια διανομής και διακίνησης εντύπων και μακριά από τα εμπορικά-εμπορευματικά κυκλώματα. Οι εκδότες μπορεί να είναι μία ολιγομελής ομάδα ατόμων ή και απλά ένα άτομο.

Τα πολιτικά έντυπα χέρι με χέρι (έντυπα δρόμου) έχουν τις ρίζες τους στο 19ο αιώνα, με τις βραχύβιες εφημερίδες και φυλλάδες που κυκλοφορούσαν τότε με σκοπό τη διάδοση πολιτικών ιδεών. Στις δεκαετίες '60, '70 και ειδικά το '80 έκαναν πιο αισθητή την παρουσία τους, όταν έγιναν ένα από τα κύρια μέσα έκφρασης της αντικουλτούρας (ρεύμα αναδόμησης της καθημερινότητας με επιρροές που δεν σχετιζόνταν με τον αστικό τρόπο ζωής και την κατεστημένη έννοια της τέχνης).

Ένα από τα χαρακτηριστικά των εντύπων δρόμου είναι και τα κείμενα με το λεγόμενο προσωπικό βιοματικό λόγο. Κείμενα στα οποία επιχειρείται να περάσει ένα πολιτικό μήνυμα μέσα από την καθημερινή εμπειρία του γράφοντα. Κάποιοι θεωρούν πως τέτοιου είδους λόγος στερείται ουσιαστικού πολιτικού περιεχομένου. Ωστόσο μια προσέγγιση μέσω της καθημερινής εμπειρίας και λόγου μπορεί πιο εύκολα να φέρει σε επαφή αυτούς που βιώνουν τα ίδια πράγματα στην κίνηση τους μες την πόλη. Αν ο λόγος εγκλωβίζεται στους όρους και τα όρια ενός πολιτικού μοντέλου τότε αναπόφευκτα περιχαράκωνεται η σκέψη και εγκλωβίζεται η δράση.

Το πρώτο έντυπο δρόμου στο Αργίνιο κυκλοφόρησε τον Οκτώβρη του 1998 και είχε τον οργουελικό τίτλο «**Οι Υπήκοοι της Ωκεανίας**». Τυπώθηκε με φωτοτυπίες σε μόλις 60 αντίτυπα και στο πρώτο (και τελευταίο τεύχος) είχε θέματα για το πόλεμο, την θρησκεία, την εμπορευματοποίηση της ροκ μουσικής, τις εκλογές κα.

Το επόμενο έντυπο που κυκλοφόρησε ήταν το **Institutional Roommates** (Συγκάτοικοι στο Ίδρυμα) που κυκλοφόρησε Δεκέμβρη του 1998 σε 500 αντίτυπα με την βοήθεια ατόμων από την villa Amalias στην Αθήνα. Είχε

αναρχοπάνκ αισθητική και θέματα ενάντια στα πειραματόζωα, τον χριστιανισμό, την μισθωτή σκλαβιά... Ο λόγος του εντύπου ήταν πολιτικός, μα είχε αρκετό χιούμορ και ειρωνεία.

Επόμενο έντυπο ήταν ο Παροξυσμός που το πρώτο του τεύχος κυκλοφόρησε την άνοιξη του 1999. (...) (Σημείωση: Στη συνέχεια το κείμενο αναφέρει κάποια στοιχεία και σχόλια για το Παροξυσμό, αλλά τα "κόβουμε", αφενός διότι δεν θέλουμε να γίνουμε αυτοαναφορικοί και αφετέρου το έντυπο είναι ακόμη εν ζωή).

Και τα τρία παραπάνω έντυπα που παρουσιάσαμε ξεκίνησαν ως πρωτοβουλίες από το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αργινίου, που λειτούργησε από το 1996 έως τα τέλη του 2001.

Ένα άλλο έντυπο που κυκλοφόρησε στο Αργίνιο και είχε σαν κεντρικό του θέμα τη μουσική και τον underground κινηματογράφο είναι το High Frequencies. Ξεκίνησε να κυκλοφορεί το Μάρτιο του 2004 μέχρι το 2008. (...) Να αναφέρουμε ότι το High Frequencies διανέμονταν από χέρι σε χέρι ή σε διάφορα σημεία του Αργινίου, της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και της Πάτρας και ταχυδρομικά σε όλη σχεδόν τη χώρα.

Το παραπάνω κείμενο είναι αναδημοσιευμένο από το περιοδικό Αυτόνομη Ζώνη, ένα σχετικά νέο έντυπο δρόμου που κυκλοφορεί στο Αργίνιο, χωρίς αντίτιμο, με κεντρική αιχμή την «αλληλεγγύη και τον αλληλοσεβασμό μεταξύ των οπαδών». Για περισσότερα επισκεφτείτε τον ιστοχώρο τους agriniozone.blogspot.com

Η ΔΡΑΣΗ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

Αναρχικοί από Αργίμο

Ο θάνατος δεν θα σβίξει
το βλέμμα των εξεχερμένων

Τιμή στον Αναρχικό Αγνώστη Λάμπρο Φούντα

Θαρρώντας πως αυτή ήταν ένα δώρο
άρχισαν νωρίς - νωρίς να την καλλωπίζουν.
Της γυάλισαν το χαμόγελο
της καμήλωσαν τα μάτια
την έκαναν να 'χει τ' αυτιά της στο τηλέφωνο.
Της σγούρυναν τα μαλλιά και της ίσιωσαν τα δόντια.
Της δίδαξαν να θάβει τις επιθυμίες της.
Της γλύκαναν τη φωνή και την ανάγκασαν κόβοντάς της
τα φτερά να λέει πάντα «ναι».
«Αυτό το κουτί έχει το όνομα μου επάνω»,
είπε ο άνδρας, «είναι για μένα».
Κανείς δεν ξαφνιάστηκε.
Όσο αυτοί αντάλλασαν φιλιά
και 'κάναν τα στραβά μάτια,
αυτός το πήρε σπίτι του.
Το έβαλε ψηλά σ' ένα τραπέζι,
απ' όπου οι φίλοι του μπορούσαν να το περιεργαστούν.
«Χόρεψε, χόρεψε πιο γρήγορα», της έλεγαν.
Ο άνδρας βυθίστηκε μέσα της
και χάραξε την στάμπα του πιο βαθιά.
Αργότερα,
την έβαλε σ' ένα χειρουργικό κρεβάτι,
λέγοντας «σπρώξε, σπρώξε πιο δυνατά»,
λέγοντάς της
«αυτό ακριβώς που ήθελα, μου έκανες ένα γιο».